

Overzicht Uitspraken CRvB inzake artikel 25 lid 9 Wet WIA (loonsanctie).

Let op:

Dit overzicht bestaat uit een opsomming van relevante uitspraken van oud naar nieuw. Sommige uitspraken zijn door het UWV van commentaar voorzien. Dit overzicht geeft uitsluitend een opsomming van uitspraken zonder beoordeling of deze door eerdere uitspraken of door latere uitspraken zijn achterhaald.

Oplegging loonsanctie. Criminal charge. Begrip 'onvoldoende re-integratie-inspanningen'. Rechtszekerheidsbeginsel. Beoordelingskader poortwachter. Motivering. CRvB 28-10-2009, nr. 07/3312 WIA (LJN: BK1570)¹

Dit is de eerste uitspraak van de CRvB over de loonsanctie 'nieuw stijl'. De Raad heeft in de onderhavige uitspraak een aantal principiële rechtsvragen beantwoord:

- Een besluit waarbij bekorting van de loonsanctie is geweigerd valt buiten de grenzen van het geschil over de vraag of het UWV terecht een loonsanctie heeft opgelegd (RO 6.2);
- De loonsanctie van artikel 25 lid 9 Wet WIA heeft een reparatoir karakter en is niet aan te merken als een 'criminal charge' in de zin van artikel 6 EVRM (RO 10);
- De stelling dat het UWV in strijd handelt met het rechtszekerheidsbeginsel, omdat in artikel 25 lid 9 Wet WIA niet is omschreven wat onder 'onvoldoende re-integratie-inspanningen' moet worden verstaan, kan niet worden gevolgd.
- De re-integratieverplichting van de werkgever is kenbaar neergelegd in artikel 7:658a lid 1 BW. Dat het tekortschieten in die verplichting kan worden gesanctioneerd is voldoende kenbaar neergelegd in artikel 25 lid 9 Wet WIA (RO 11);
- De Beleidsregels beoordelingskader poortwachter zijn niet in strijd met een juiste uitleg van de artikelen 65 en 25 lid 9 Wet WIA (RO 12.1 t/m 12.4);
- De wijziging van de Beleidsregels beoordelingskader poortwachter ten aanzien van re-integratie in het 2^e spoor bij besluit van 17-10-2006, in werking getreden op 18-11-2006, betekent niet dat het een werkgever tot 18-11-2006 niet duidelijk kon zijn aan welke vereisten re-integratie in het 2^e spoor moest voldoen (RO 12.5).

In RO 13 formuleert de Raad in min of meer algemene bewoordingen de eisen die aan de motivering van loonsanctiebesluiten worden gesteld. Deze eisen gaan volgens de Raad niet zo ver dat het UWV de concreet door de werkgever te nemen stappen ten aanzien van de re-integratie moet formuleren. Gelet op het belastende karakter van de loonsanctie dient de motivering evenwel zodanig concreet zijn dat het de werkgever op basis daarvan voldoende duidelijk kan zijn waaruit zijn tekortkoming ten aanzien van de re-integratie-inspanningen bestaat. In het onderhavige geval waren wij daar volgens de Raad niet in geslaagd. Raad overweegt dat de stukken onvoldoende steun bieden voor de stelling dat werkgeefster slechts heeft volstaan met het signaleren van belemmeringen. Uit de stukken blijkt dat werkgeefster vanaf juni 2005, nadat was gebleken dat re-integratie in het 1^e spoor niet mogelijk was, re-integratie-inspanningen heeft verricht gericht op het 2^e spoor, waarbij ook suggesties voor een aanpak zijn gedaan (zie RO 14). De Raad heeft het door de werkgever ingestelde hoger beroep gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en zelf in de zaak voorzien door het primaire loonsanctiebesluit te herroepen.

Oplegging loonsanctie. Te late inzet 2^e spoor. Opvolgen adviezen arbodienst geen deugdelijke grond. Getalscriteria SB niet rechtstreeks van toepassing op RIV-toets.

CRvB 31-03-2010, nr. 08/2176 + 08/5386 WIA (LJN: BL9815)²

Het UWV heeft een loonsanctie opgelegd omdat werkgeefster zonder deugdelijke grond onvoldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht. Volgens de rechtbank heeft het UWV met recht gesteld dat werkgeefster de herplaatsing via spoor 2 niet tijdig in gang heeft gezet, maar moet het besluit toch worden vernietigd omdat onvoldoende is gemotiveerd waarom geen sprake is van een deugdelijke grond, nu uit vele op verzoek van werkgeefster uitgebrachte rapporten blijkt dat sterk werd betwijfeld of voor werknemer, gelet op diens beperkingen, wel functies op de vrije

¹ RSV 2010/2 (met noot A.H. Rebel), USZ 2009/349 (met noot P.S. Fluit).

² RSV 2010/131.

arbeidsmarkt kunnen worden geduid. Hierbij heeft de rechtbank in overweging genomen dat aan werknemer na afloop van de loonsanctie aan werknemer een WGA-uitkering (80-100% op arbeidskundige gronden) is toegekend. Het UWV heeft ter uitvoering van de uitspraak van de rechtbank een nieuwe bob uitgereikt. De opgelegde loonsanctie is gehandhaafd en daaraan – mede – de motivering ten grondslag gelegd, dat nu het hier niet gaat om een reguliere schatting, maar om een toetsing van re-integratie-inspanningen, het niet doorslaggevend is of voldoende functies met voldoende arbeidsplaatsen als bedoeld in artikel 9 SB geduid kunnen worden. Nu er wel twee zgn. SBC-codes voor de werknemer te duiden zijn – zoals in het rapport van de BAD nader is aangegeven – is zulks afdoende om de mogelijkheden van de betrokken werknemer buiten het bedrijf van werkgeefster te adstrueren

Namens werkgeefster is in hoger beroep aangevoerd dat zij steeds conform de adviezen van de arbodienst heeft gehandeld en in lijn hiermee eerst heeft gezien of er voor werknemer mogelijkheden waren in het eigen bedrijf. Toen dat niet haalbaar bleek, stelde de arbodienst vast dat werknemer ook ongeschikt was voor ander werk bij een andere werkgever, zodat het volgen van spoor 2 in feite zinloos was.

De Raad kan instemmen met de overwegingen van de rechtbank betreffende het te laat inzetten van spoor 2. Daartoe overweegt de Raad allereerst dat de getalscriteria van artikel 9 SB – dat blijkens de considerans specifiek betrekking heeft op het vaststellen van de mate van ao-heid – betreffende de minimaal bij een schatting in aanmerking te nemen functies en arbeidsplaatsen niet rechtstreeks van toepassing zijn op (het antwoord op) de vraag of er voldoende basis is om re-integratie-inspanningen te starten. In zoverre heeft het UWV alsnog een voldoende motivering aan het opleggen van de loonsanctie ten grondslag gelegd. In het eerder genoemde rapport van de BAD, w.i. twee SBC-codes voor de werknemer zijn geduid, zijn derhalve de mogelijkheden van werknemer op de arbeidsmarkt voldoende inzichtelijk en verifieerbaar toegelicht. Overigens noemt ook het op verzoek van werkgeefster uitgebrachte rapport van 20-02-2007 van re-integratiebureau Functieflex, zij het met enige kanttekeningen, arbeidsmogelijkheden als o.a. postbode en parkeerwachter. De Raad merkt vervolgens op, dat in rapporten van Functieflex uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat er geen sprake is van een situatie van 'GDBM', hetgeen werkgeefster al had kunnen doen twijfelen aan de juistheid van de gedachte dat re-integratie (in spoor 2) 'toch zinloos' was. In elk geval had het besluit betreffende de afwijzing van het verzoek om een verkorte wachttijd voor haar aanleiding behoren te zijn om alsnog re-integratie-activiteiten te starten. Dat nadien op adequate wijze de re-integratie van werknemer in spoor 2 ter hand is genomen, is gesteld noch gebleken. Het UWV heeft dan ook met recht gesteld, dat sprake is van onvoldoende re-integratie-inspanningen, voor welke nalatigheid geen deugdelijke grond aan te wijzen valt.

Oplegging loonsanctie. Onvoldoende re-integratie-inspanningen in 1^e en 2^e spoor. Benutbare mogelijkheden tot verrichten van arbeid.

CRvB 31-03-2010, nr. 08/6219 WIA (LJN: BL9851)

Het UWV heeft aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd dat de re-integratie-inspanningen van werkgeefster onvoldoende zijn geweest. Daarbij is verwezen naar de rapportages van de (B)AD. De AD heeft in zijn rapportage geconcludeerd dat de re-integratie-inspanningen van werkgeefster als onvoldoende moeten worden beoordeeld, omdat acties op re-integratie in spoor 1 niet zijn uitgevoerd, dan wel na zeer korte tijd zijn beëindigd en spoor 2 niet is opgestart, terwijl er geen deugdelijke grond is voor dit verzuim. De BAD heeft het standpunt van de AD onderschreven. In zijn rapportage heeft hij aangegeven dat er geen nadere onderbouwing is van werkgeefster omtrent de (on)mogelijkheden van herplaatsing in spoor 1, terwijl spoor 2 eerst ruim na het advies van de AD van de arbodienst is opgestart en dit nog niet tot resultaat heeft geleid.

De Raad overweegt dat de voorhanden gedingstukken voldoende steun bieden voor het standpunt van het UWV dat werkgeefster onvoldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht. In dit verband wijst de Raad er o.m. op dat in de bijstelling van het plan van aanpak van 19-12-2006 reeds is aangegeven dat een AD dient te worden ingeschakeld voor advies m.b.t. evt.

(on)mogelijkheden tot werkherhvatting van werkneemster. In de rapportage van de AD van de arbodienst van 28-02-2007 is aangegeven dat werkneemster over duurzaam benutbare mogelijkheden beschikt, maar dat zij beperkingen ondervindt t.o.v. normaal functioneren. In het bedrijf van werkgeefster worden geen andere passende functies/taken aanwezig geacht voor werkneemster, maar wanneer andere activiteiten worden ondernomen (o.a. onderzoek naar de mogelijkheid van tijdcontingente re-integratie en een trajectplan m.b.t. mogelijkheden voor spoor 2) wordt re-integratie op termijn door de AD wellicht mogelijk geacht. Vervolgens heeft het bureau Conditie in een verslag van 22-05-2007 aangegeven dat werkneemster door vermoeidheid en klachtentoeename beperkt is in het langdurig uitvoeren van activiteiten, maar dat het aan te bevelen is het eigen werk gradueel op te bouwen. Naar het oordeel van de Raad had het o.b.v. deze stukken voor betrokkene genoegzaam duidelijk kunnen zijn dat inspanningen i.h.k.v. werkherhvatting dienden te worden verricht, nu daaruit niet kan worden afgeleid dat bij werkneemster sprake was van de situatie van 'GDBM'.

In de door werkgeefster genoemde omstandigheden, m.n. de omstandigheid dat de arbeidsmogelijkheden van werkneemster - althans aanvankelijk - beperkt werden ingeschat, ziet de Raad onvoldoende grond om op basis daarvan tot de conclusie te kunnen komen dat wel voldoende re-integratie-inspanningen zijn verricht. De Raad onderschrijft dan ook het standpunt van het UWV dat werkgeefster voor haar tekortkomingen geen deugdelijke grond had, nu voldoende is komen vast te staan dat werkneemster over benutbare mogelijkheden tot werken beschikte.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen, volgt dat de Raad van oordeel is dat het UWV o.b.v. de beschikbare gegevens terecht heeft geconcludeerd dat werkgeefster zonder deugdelijke grond onvoldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht en dat het besluit tot oplegging van de loonsanctie mitsdien in rechte stand kan houden.

Oplegging loonsanctie. Ten onrechte 2^e spoor niet ingezet (naast 1^e spoor). Afgerond re-integratietraject geen resultaatsverplichting. Uitleg artikel 25 lid 14 Wet WIA.

Procesbelang werkgever bij besluit tot opschorting WIA-aanvraag.

CRvB 14-04-2010, nr. 09/2708 WIA + 09/2710 WIA + 09/2968 WIA (BM1179)³

Werknemer is i.v.m. hersenbloedingen per 13-01-2005 uitgevallen vanuit zijn werk van projectleider. Hij heeft vanaf november 2005 langzaam aan hervat in eigen werk. Per oktober 2006 heeft hij gewerkt in de functie van installatietechnicus/montageleider. De Raad oordeelt dat terecht een loonsanctie van 52 weken is opgelegd en overweegt als volgt:

Geen bevredigend re-integratieresultaat

De (B)AD heeft geconcludeerd dat geen bevredigend re-integratieresultaat is bereikt omdat bij de werkherhvatting in het eigen werk en in de functie van installatietechnicus geen loonwaarde is toegekend. De productiviteit van werknemer is sterk achtergebleven. Pas na aandringen heeft werkgeefster in december 2006 de loonwaarde van het werk op 20% gesteld. In de Beleidsregels beoordelingskader poortwachter is vermeld dat van een bevredigend resultaat sprake is als gekomen is tot een (ged.) werkherhvatting, die aansluit bij de resterende functionele mogelijkheden. Gelet daarop oordeelt de Raad dat aannemelijk is dat geen bevredigend re-integratieresultaat is bereikt.

In de Beleidsregels is tot uitgangspunt genomen dat indien aan het eind van het 1e ziektejaar blijkt dat de re-integratie in het eigen bedrijf nog geen resultaten heeft opgeleverd, mag worden verwacht dat de werkgever en de werknemer - naast de wellicht nog lopende activiteiten voor re-integratie in het eigen bedrijf - tevens voorbereidingen starten met het oog op re-integratie bij een andere werkgever (spoor 2). Re-integratie-activiteiten in spoor 2 kunnen slechts achterwege blijven als er nog concreet perspectief bestaat op hervatting in het eigen bedrijf.

In zijn uitspraak van 18-11-2009 (LJN: BK3717) heeft de Raad geoordeeld dat de Beleidsregels in beg. niet in strijd komen met de artikelen 65 en 25 lid 9 Wet WIA en dat zij aansluiten bij artikel

³ RSV 2010/133, USZ 2010/130 (met noot redactie), TRA 2010/82 (met noot M.J.A.C. Driessen).

7:658a BW. Daarbij heeft de Raad in aanmerking genomen dat blijkens de wetsgeschiedenis ook aan artikel 7:658a lid 1 BW ten grondslag ligt dat de re-integratie bij een andere werkgever moet worden bevorderd als niet te verwachten is dat de werknemer binnen een redelijke termijn het werk bij de eigen werkgever kan hervatten (TK 2000-2001, 27 678, nr. 13, pag. 3). De Raad ziet in dit geval geen aanleiding om tot een ander oordeel over de Beleidsregels te komen.

Onvoldoende re-integratie-inspanningen

De BAD heeft geconcludeerd dat werkgeefster in de periode van oktober 2005 tot juli 2006 onvoldoende activiteiten heeft ondernomen om tot loonvormende arbeid van werknemer te komen en ten onrechte geen re-integratieactiviteiten in het 2^e spoor heeft ingezet. Daarbij is overwogen dat in die periode onduidelijk was of in het bedrijf voor werknemer voldoende duurzame arbeidsmogelijkheden aanwezig waren. Werkgeefster heeft gesteld dat het 1^e spoor voldoende concreet perspectief op werkhervatting bood.

De Raad deelt niet de mening van werkgeefster dat het werk van installatietechnicus passend was. Anders dan werkgeefster stelt, heeft de door haar ingeschakelde AD van de arbodienst in haar rapportage slechts vermeld dat dit werk mogelijk passend is. Ook het deskundigenoordeel (DO) van 28-03-2007 biedt geen aanknopingspunten. Hierin is advies gegeven over de vraag of werknemer per 05-03-2007, derhalve ruim na EWT, om veiligheidsoverwegingen op non-actief mocht worden gesteld. De ontkennende beantwoording van deze vraag in dat DO speelt geen rol bij de beoordeling of werkgeefster in de periode voor EWT voldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht.

Naar het oordeel van de Raad is aannemelijk dat werkgeefster onvoldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht. Uit de rapportages van de (B)AD en de onderliggende stukken leidt de Raad af dat werkgeefster te lang genoeg heeft genomen met werkzaamheden zonder loonwaarde, dan wel met een loonwaarde van minder dan 20% en niet is ingegaan op adviezen van de arbodienst om het 2^e spoor in te zetten of daarvoor voorbereidingen te treffen. Gelet op deze omstandigheden acht de Raad niet aannemelijk dat in juli 2006 de re-integratie in het eigen bedrijf voldoende concreet perspectief bood op hervatting in werk dat aansluit bij de resterende functionele mogelijkheden zodat in redelijkheid van werkgeefster kon worden gevergd dat zij het 2^e spoor zou inzetten.

Geen resultaatsverplichting

Werkgeefster heeft betoogd dat de loonsanctie niet verder mag strekken dan hetgeen in het tijdvak van 104 weken tot de mogelijkheden behoorde en was afronding van een adequaat re-integratietraject niet mogelijk. Voorts is betoogd dat het vereiste van afronding van een re-integratietraject meebrengt dat i.s.m. het reparatoire karakter van de loonsanctie aan de werkgever resultaateisen worden gesteld. De Raad constateert dat het vereiste van een afgerond re-integratietraject niet uitdrukkelijk aan het bestreden besluit ten grondslag is gelegd. Werkgeefster wordt verweten dat verdere acties om te komen tot loonvormende arbeid in het 1^e spoor zijn uitgebleven en dat een 2^e spoortraject niet is ingezet. Voorts wijst de Raad op de uitspraak van 18-11-2009, waarin is overwogen dat de vaststelling door een AD dat geen sprake is van een afgerond traject, niet inhoudt dat wordt uitgegaan van een resultaatsverplichting.

Geen deugdelijke grond

Naar het oordeel van de Raad is in de door werkgeefster aangevoerde omstandigheden geen deugdelijke grond gelegen. De omstandigheid dat werkgeefster erop vertrouwde dat werknemer duurzaam zou hervatten is niet als een deugdelijke grond te beschouwen. Daarbij is in aanmerking genomen dat werkgeefster geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid tijdig een DO te vragen. Voorts leveren de onzekere prognose van de arbeidsmogelijkheden en het risico dat de arbeidsverhouding onder druk zou komen te staan geen deugdelijke grond op.

Herstelmelding tekortkoming bepalend voor duur loonsanctie bij te late afgifte loonsanctiebesluit

De Raad concludeert dat de rechtbank een onjuiste uitleg aan artikel 25 lid 9 t/m 14 Wet WIA heeft gegeven door te oordelen dat de loonsanctie met 8 dagen moet worden bekort nu deze

uiterlijk op 13-12-2006, zijnde 6 weken voor EWT (24-01-2007), had moeten worden opgelegd, terwijl eerst op 21-12-2006 het primaire loonsanctiebesluit is genomen.

De Raad deelt de zienswijze van het UWV. In artikel 25 lid 14 eerste volzin Wet WIA is bepaald dat het verlengde tijdvak van de loondoorbetaling eindigt 6 weken nadat is vastgesteld dat de tekortkoming is hersteld. In de tweede volzin van lid 14 is bepaald dat indien het UWV het loonsanctiebesluit of het bekortingsbesluit te laat geeft, het tijdvak zoveel eerder eindigt als de beschikking later is afgegeven. De Raad constateert a.d.h.v. de wetsgeschiedenis (TK 2007-2008, 31 229, nr. 3, pag. 11) dat de wetgever onder ogen heeft gezien dat een overschrijding van de termijn bij het afgeven van de beslissing waarbij is vastgesteld dat de werkgever niet aan zijn verplichtingen heeft voldaan, moet worden gecompenseerd. Evenwel wordt blijkens de tekst en de toelichting van deze bepaling de compensatie slechts gerealiseerd indien alsnog herstel van de tekortkoming heeft plaatsgevonden.

De Raad verwijst naar zijn uitspraak van 18-11-2009 (LJN: BK3717), w.i. hij heeft geoordeeld over het niet tijdig nemen van een bekortingsbesluit n.a.v. een melding dat de tekortkoming in de re-integratieverplichtingen is hersteld: 'Uit artikel 25, veertiende lid, Wet WIA volgt dat aan het te laat nemen van een besluit in dit kader slechts gevolgen worden verbonden voor zover alsnog herstel van de tekortkoming plaatsvindt.' De Raad overweegt dat in artikel 25 lid 14 tweede volzin Wet WIA het loonsanctiebesluit en het afwijzende besluit n.a.v. een herstelmelding op één lijn zijn gesteld wat betreft de gevolgen van vertraging bij het afgeven van deze besluiten. Een consistente toepassing van de genoemde bepalingen brengt mee dat ook aan het te laat nemen van het loonsanctiebesluit slechts gevolgen worden verbonden voor zover alsnog herstel van de tekortkoming heeft plaatsgevonden.

Opschorting behandeling aanvraag WIA-uitkering

Het UWV heeft de behandeling van de aanvraag van een WIA-uitkering opgeschort. Werkgeefster is van mening dat dit ten onrechte is gebeurd omdat de loonsanctie ten onrechte is opgelegd. De Raad oordeelt dat er geen belang is bij de behandeling van het (hoger) beroep:

Uit vaste jurisprudentie (zie o.m. CRvB 01-06-2007, LJN: BA6367) volgt dat sprake is van voldoende procesbelang, indien het resultaat dat met het beroep wordt nagestreefd ook daadwerkelijk kan worden bereikt en het realiseren daarvan voor de indiener feitelijke betekenis kan hebben. Ingevolge artikel 64 lid 7 WIA wordt de behandeling van de aanvraag opgeschort indien het UWV toepassing geeft aan artikel 25 lid 9, of artikel 26 lid 3 tweede volzin Wet WIA. Uit de genoemde bepalingen volgt dat het opleggen van de loonsanctie meebrengt dat de behandeling van de uitkeringsaanvraag wordt opgeschort. De Raad ziet niet in dat – omgekeerd – het slagen van het (hoger) beroep tegen de handhaving van het opschortingsbesluit gevolgen kan hebben voor het loonsanctiebesluit. Ook overigens is de Raad niet gebleken dat het slagen van het onderhavige (hoger) beroep voor werkgeefster enige feitelijke betekenis kan hebben.

Verlenging loondoorbetaling ivm te late WIA-aanvraag. Besluit ex art. 1:3 Awb. Loonsanctie. Adviesrol arbodienst. Medische gegevens bedrijfsarts uitgangspunt RIV-toets. Deugdelijke grond. Kosten re-integratietraject.

CRvB 14-04-2010, nr. 08/5571 + 08/5572 WIA (LJN: BM1194)

Verlenging loondoorbetaling wegens te late WIA-aanvraag

Bij brief van 21-02-2007 heeft het UWV het tijdvak, waarin werkneemster jegens werkgeefster recht heeft op loon tijdens ziekte verlengd met 26 weken, omdat de aanvraag uiterlijk op 08-08-2006 had moeten worden ingediend. De Raad is – anders dan de rechtbank – van oordeel dat de brief van 21-02-2007 op rechtsgevolg gericht is en mitsdien moet worden aangemerkt als een besluit in de zin van artikel 1:3 lid 1 Awb. Immers art. 7:629 lid 11 BW moet als een stelsel van sanctiemogelijkheden worden gezien, dat niet los kan worden gezien van in aanverwante wetten opgenomen sanctiemogelijkheden. Waar aan beslissingen genomen o.g.v. artikel 25 lid 9 Wet WIA, het besluitkarakter niet kan worden ontzegd, ziet de Raad geen reden voor een ander oordeel t.a.v. een beslissing als de onderhavige. Zulks vloeit ook voort uit het oogpunt van

bestuursrechtelijke rechtsbescherming van de werkgever (en de werknemer). De verlenging van de loondoorbetaling wegens de te late WIA-aanvraag kan niet als punitief van aard worden gezien.

Noot: zie notitie van 27-05-2010 van Inge Rodermond in BijBlijven 2010/5/3.

Loonsanctie

De opgelegde loonsanctie is gebaseerd op de conclusie van de (B)AD dat werkgeefster onvoldoende inspanningen gericht op re-integratie in zowel spoor 1 als spoor 2 heeft verricht. Werkgeefster heeft ten onrechte het herstel van werkneemster afgewacht, zonder dat dit tot resultaat leidde. In de aangevallen uitspraak is het standpunt van het UWV gevolgd dat de werkgeefster onvoldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht.

Overwogen is dat een werkgever het advies van de bedrijfsarts en de ingeschakelde AD dient te volgen, tenzij er concrete aanwijzingen zijn voor twijfel aan dat advies. Werkgeefster betwist dat zij slechts bij concrete aanwijzingen van dat advies mag afwijken en betoogt dat de werkgever de regie voert en de arbodienst slechts een adviserende rol toekomt. De Raad sluit zich aan bij de stellingname van werkgeefster, onder verwijzing naar zijn uitspraak van 18-11-2009 (LJN: BK3713). Daarin heeft de Raad geoordeeld dat de verantwoordelijkheid voor de re-integratie bij de werkgever is gelegen. NB: in de onderhavige zaak had de betrokken werkgever een – door het UWV juist geacht – advies van de arbodienst (o.a. het uitvoeren van een psychologisch onderzoek) niet opgevolgd. Uit de onderhavige overweging van de Raad volgt dat het de werkgever vrij staat om het advies van zijn arbodienst niet op te volgen. De verantwoordelijkheid voor de re-integratie ligt immers bij hem. Maar als de werkgever vervolgens daardoor de re-integratie verkeert aanpakt, dan krijgt hij wel de rekening gepresenteerd in de vorm van een loonsanctie.

Voorts is in de aangevallen uitspraak de stelling van werkgeefster verworpen dat het UWV ten onrechte geen medisch onderzoek door een VA heeft laten doen. De Raad is met de rechtbank van oordeel dat de medische gegevens van de bedrijfsarts en de informatie van de ingeschakelde AD het uitgangspunt (konden) vormen van de beoordeling van de re-integratie-inspanningen door het UWV. De Raad acht niet aannemelijk dat daartoe in dit geval onvoldoende gegevens beschikbaar waren. De VA heeft bij overleg met de AD aangegeven dat hij het eens is met de door de bedrijfsarts opgestelde FML. Ook anderszins is niet gebleken dat aanleiding bestond voor het doen van medisch onderzoek door de VA.

Bij de aangevallen uitspraak is voorts – i.h.k.v. de beoordeling of werkgeefster een deugdelijke grond had voor het verzuim – geoordeeld dat onvoldoende onderzoek is gedaan naar de kosten van re-integratie-inspanningen in verhouding tot de kosten van loondoorbetaling of premieverhoging. De Raad wijst op zijn uitspraak van 18-11-2009 (LJN: BK3708) waarin o.m. is overwogen dat het aan de werkgever is een keuze te maken t.a.v. concrete re-integratieactiviteiten en daarmee gepaard gaande kosten. In lijn hiermee ligt het naar het oordeel van de Raad op de weg van werkgeefster om aannemelijk te maken dat met de re-integratie zodanige kosten zijn gemoeid dat deze in geen verhouding staan tot de kosten van loondoorbetaling. Niet van belang is – hetgeen werkgeefster heeft aangevoerd – dat het UWV niet om een onderbouwing van haar stelling ter zake heeft gevraagd. De Raad constateert dat werkgeefster de hoogte van de genoemde kosten niet heeft onderbouwd en dat de omvang van evt. re-integratiekosten in maart 2006 (t.t.v. het advies van de externe AD) nog niet bekend waren. Voorts constateert de Raad dat ook de hoogte van de loonkosten niet is onderbouwd en in maart 2006 het einde van de loondoorbetalingsverplichting nog onzeker was. Gelet op deze omstandigheden kan niet worden gezegd dat van werkgeefster in redelijkheid niet meer inspanningen konden worden verlangd dan zij heeft verricht. Nu van enige andere deugdelijke grond evenmin is gebleken, concludeert de Raad – anders dan de rechtbank heeft geoordeeld – dat de werkgeefster zonder deugdelijke grond onvoldoende de re-integratie-inspanningen heeft verricht.

Oplegging loonsanctie. Onvoldoende re-integratie-inspanningen spoor 2. Blokkerend advies bedrijfsarts. Klachtencontingent handelen. Verantwoordelijkheid werkgever.

CRvB 14-04-2010, nr. 08/6217 WIA (LJN: BM1246)

Werkneemster is in 1980 in dienst getreden bij werkgeefster/betrokkene (Duitse ambassade) en verrichtte werkzaamheden als lid van het huishoudelijk personeel. Zij heeft zich per 07-02-2005 ziek gemeld i.v.m. ernstige hartklachten. Bij besluit van 14-12-2006 heeft het UWV een loonsanctie opgelegd, omdat betrokkene zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er in 2006 geen duurzaam benutbare mogelijkheden voor werkneemster waren en dat geen re-integratie-activiteiten in spoor 2 behoeften te worden verricht. Voor dit verzuim ontbreekt een deugdelijke grond. Bezwaar ongegrond. Beroep gegrond: de rechtbank is van oordeel dat betrokkene als werkgeefster ter zake van haar verplichtingen o.g.v. het BW en de Wet WIA in beginsel mag afgaan op het deskundig en medisch oordeel van de door haar ingeschakelde arbodienst. Het UWV heeft niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene o.g.v. concrete aanwijzingen gegronde redenen had om te twijfelen aan het oordeel van de arbodienst. Door het UWV is hoger beroep ingesteld. De Raad overweegt als volgt:

Vastgesteld kan worden dat de stukken voldoende steun bieden voor de conclusie van het UWV dat in het relevante tijdvak t.a.v. werkneemster sprake is geweest van onvoldoende re-integratie-inspanningen in spoor 2. Vermeld is dat blijkens de beschikbare medische informatie werkneemster in 2005 intensief is behandeld (revalidatie en behandeling psyche) en adequaat begeleid, met een significante verbetering in de conditionele en psychische situatie. Gelet op de klachten in 2005, de intensieve behandelingen destijds en het advies van de behandelend sector waren er in dat jaar zeer beperkte tot geen duurzaam benutbare mogelijkheden (GDBM). In augustus 2005 heeft de behandelend hartspecialist echter reeds aangegeven dat, wat de situatie van het hart en de conditie betreft, er op termijn wel mogelijkheden in arbeid voor werkneemster zijn. Voorts heeft de VA geconstateerd dat de psyche is verbeterd en dat bij onderzoek geen sprake is van onvermogen in persoonlijk en sociaal functioneren a.g.v. een ernstige psychiatrische stoornis (EPS). Sinds eind 2005 heeft werkneemster ook geen medicatie meer. De begeleiding van werkneemster in 2006 is vooral gericht geweest op het beter omgaan met de rug en het versterken van haar ego m.b.v. assertiviteitstrainingen en trainingen voor het omgaan met pijn. De VA heeft daarbij de conclusie getrokken dat ten onrechte van de zijde van betrokkene is gesteld dat er GDBM zijn en dat eveneens ten onrechte re-integratie-activiteiten niet zijn ondernomen, omdat werkneemster benutbare mogelijkheden heeft in rugsparende arbeid. De BVA heeft deze conclusies onderschreven. Nadere medische informatie - behoudens die van de bedrijfsarts - die het standpunt van betrokkene ondersteunen, ontbreekt. Naar het oordeel van de Raad heeft het UWV dan ook terecht de conclusie getrokken dat betrokkene gedurende de wachttijd, beoordeeld tot 14-12-2006, te afwachting was en dat haar re-integratie-inspanningen in die periode wat betreft spoor 2 onvoldoende zijn geweest. In dit verband wijst de Raad er nog op dat de bedrijfsarts blijkens zijn rapportage van 30-10-2006 ook op dat moment enkel de werksituatie bij betrokkene (spoor 1) in ogenschouw heeft genomen en geen aandacht heeft geschonken aan evt. mogelijkheden voor werkneemster bij een andere werkgever. Voorts kan o.g.v. de gedingstukken worden vastgesteld dat betrokkene en ook haar bedrijfsarts zich wat de re-integratie-inspanningen betreft ten onrechte in overwegende mate hebben laten leiden door hetgeen werkneemster als haar mogelijkheden aangaf.

De Raad onderschrijft tevens de conclusie van het UWV dat betrokkene voor haar tekortkomingen geen deugdelijke grond heeft gehad. Voor zover betrokkene zich op het standpunt stelt dat het haar in de periode vanaf het intreden van de ao-heid per 07-02-2005 tot aan de oplegging van de loonsanctie heeft ontbroken aan begeleiding door het UWV, stelt de Raad vast dat de concrete invulling van de re-integratie een taak is van betrokkene als werkgeefster. De Raad merkt in dit verband op dat in gevallen als hier aan de orde, waarin niet tussentijds aan het UWV om een deskundigenoordeel is gevraagd, het UWV niet eerder kennis krijgt van de van belang zijnde situatie dan bij gelegenheid van de indiening van de aanvraag om een WIA-uitkering.

M.b.t. het door betrokkene ingenomen standpunt dat zij steeds de adviezen van haar bedrijfsarts heeft gevolgd en dat zij niet aansprakelijk is voor de mogelijke tekortkomingen daarvan verwijst de

Raad naar zijn uitspraak van 18-11-2009 (LJN: BK3713), waarin hij heeft geoordeeld dat het UWV er terecht van uitgaat dat de verantwoordelijkheid voor re-integratie bij de werkgever is gelegen. In hetgeen betrokkene in (hoger) beroep heeft aangevoerd, ziet de Raad geen aanleiding t.a.v. betrokkene als werkgeefster tot een andersluidend oordeel te komen. Loonsanctie terecht opgelegd.

Continuering loonsanctie op inhoudelijke gronden na aanvulling RIV. Opvatting rechtbank dat loonsanctie moet zijn voortgezet vóór einde administratieve loonsanctie is i.s.m. de wet. Onvoldoende re-integratie-inspanningen in 2^e spoor.

CRvB 12-05-2010, nr. 08/5813 WIA (LJN: BM4397)

Bij het bestreden besluit was geweigerd de op administratieve gronden opgelegde loonsanctie na completering van het RIV te bekorten, omdat werkgeefster onvoldoende re-integratie-inspanningen had verricht. Per abuis had de primaire afdeling voor de continuering van de loonsanctie de standaardbrief gebruikt voor de (eerste) oplegging van een loonsanctie. De rechtbank meende dat het UWV i.s.m. de wet twee keer een loonsanctie van 52 weken had opgelegd. De rechtbank overwoog hiertoe dat in een geval als het onderhavige de verlenging van de loondoorbetalingsverplichting wegens onvoldoende re-integratie-inspanningen dient te geschieden voordat de loondoorbetalingsverplichting wegens het niet tijdig indienen van een volledig re-integratieverslag is beëindigd. De rechtbank had berekend dat de administratieve loonsanctie uiterlijk half januari 2007 was geëindigd, dus vóór 15-02-2007, de datum waarop de loondoorbetalingsverplichting was gecontinueerd. Volgens de rechtbank was derhalve hier sprake van een situatie waarin de loondoorbetalingsverplichting per EWT met max. 52 weken is verlengd, er vervolgens een periode is geweest waarin geen loondoorbetalingsverplichting gold en waarin ten slotte de loondoorbetalingsverplichting nogmaals per EWT met max. 52 weken is verlengd. De Raad heeft met dit oordeel van de rechtbank korte metten gemaakt: 'De opvatting van de rechtbank die erop neerkomt dat na herstel van het administratieve verzuim de loonsanctie eindigt indien niet tijdig (opnieuw) een besluit tot verlenging van het loondoorbetalingstijdvak is genomen, is naar het oordeel van de Raad niet verenigbaar met de systematiek van artikel 25, achtste tot en met vijftiende lid, van de Wet WIA'. Ook heeft de Raad aangenomen dat het voor werkgeefster voldoende kenbaar was dat met het besluit van 15-02-2007 geen nieuwe loonsanctie van 52 weken was opgelegd, maar de eerder opgelegde loonsanctie voortduurde.

Vervolgens heeft de Raad het besluit van 15-02-2007 inhoudelijk beoordeeld en geconcludeerd dat wij op goede gronden hebben vastgesteld dat de tekortkoming in de re-integratieverplichtingen niet is hersteld.

De stelling van werkgeefster dat werknemer slechts korte tijd heeft kunnen re-integreren verwerpt de Raad. Terecht stelt de Raad dat het feit dat werknemer in 2006 gedurende een periode vanwege psychische klachten niet tot re-integreren in staat was, niet betekent dat werkgeefster daarvoor vrijgesteld is van de verplichting tot het doen van re-integratie-inspanningen. De Raad overweegt dat de bedrijfsarts op 15-03-2006 heeft aangegeven dat werknemer op den duur geschikt is voor het eigen werk bij een andere werkgever. Op 25-04-2006 heeft de bedrijfsarts geconstateerd dat de werknemer niets van werkgeefster heeft vernomen over re-integratie in spoor 2. De bedrijfsarts heeft geadviseerd om z.s.m. een re-integratiebedrijf in te schakelen. In het deskundigenoordeel van 14-06-2006 is geconcludeerd dat de re-integratie-inspanningen onvoldoende zijn. Vermeld is dat door werkgeefster en werknemer op geen enkele manier is geprobeerd het conflict op te lossen, bijv. door mediation, en vanaf september/oktober 2005 geen acties meer zijn ondernomen gericht op re-integratie. Naar het oordeel van de Raad is aannemelijk dat werkgeefster vanaf augustus 2005 (ziekmelding) onvoldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht. Voorts is de Raad niet gebleken dat voor het verrichten van onvoldoende re-integratie-inspanningen een deugdelijke grond aanwezig was.

De Raad kan werkgeefster niet volgen in haar stelling dat het UWV verzuimd heeft te motiveren hoe zij de werknemer diende te re-integreren, nu de (B)AD heeft aangegeven dat het

arbeidsconflict ten onrechte niet is aangepakt en een tweede-spoortraject had moeten worden ingezet. De Raad wijst op zijn uitspraak van 18-11-2009 (LJN: BK3717), w.i. is overwogen dat de aan een loonsanctiebesluit te stellen motiveringseisen niet zover gaan dat het UWV de concreet door de werkgever te nemen stappen t.a.v. de re-integratie van de werknemer moet formuleren.

Oplegging loonsanctie. Te late inzet 2^e spoor. Sociale overwegingen niet van doorslaggevend belang. Onduidelijkheid omtrent plaatsvinden operatie. Geen deugdelijke grond.

*CRvB 18-08-08-2010, nr. 09/6851 WIA (LJN: BN5506)*⁴

Naar het oordeel van de Raad is terecht de conclusie getrokken dat werkgeefster gedurende de wachttijd te afwachtend was, dat haar re-integratie-inspanningen in die periode wat betreft het 2^e spoor onvoldoende zijn geweest en hiervoor een deugdelijke grond ontbreekt.

De Raad stelt vast dat de bedrijfsarts in maart 2005 had aangegeven dat werknemer (uitgevallen op 24-01-2005 als glaszetter) zittend werk kan doen en dat hij daarmee benutbare mogelijkheden heeft. Vanaf 22-03-2005, het moment waarop door de arbodienst reeds is geadviseerd een onderzoek naar de arbeidsmogelijkheden van werknemer te doen, tot 2006 zijn er feitelijk geen noemenswaardige, concrete re-integratie-activiteiten verricht. Gelet op het eigen werk van werknemer, de beperkte omvang van het bedrijf (slechts 3 á 4 personen werkzaam) en de aard van de vervangende werkzaamheden die werknemer gedurende enkele maanden had verricht, had werkgeefster voortvarender te werk kunnen en moeten gaan en m.n. spoor 2 veel eerder moeten inzetten. Het feit dat niet binnen korte tijd na het plan van aanpak het voorgestelde AD-onderzoek is uitgevoerd, brengt de Raad niet tot een ander oordeel. Bij werkgeefster lag de re-integratie-verantwoordelijkheid en geconstateerd moet worden dat werkgeefster destijds niet nader is ingegaan op de voorstellen van zijn arbodienst ter zake onderzoek uit te voeren.

Voorts acht de Raad het niet van doorslaggevend belang of spoor 2 geacht kan worden reeds in februari 2006 te zijn ingezet (met het alsnog doen van meergenoemd AD-onderzoek en niet eerst in mei 2006 met de intake door het re-integratiebedrijf, MHB). Ook indien daarvan zou moeten worden uitgegaan blijft de Raad van oordeel dat werkgeefster onvoldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht. Hieraan doet niet af dat werkgeefster heeft aangegeven uit sociale overwegingen lang te hebben gewacht met het inzetten van spoor 2. Dergelijke overwegingen zijn in een geval als hier aan de orde niet van doorslaggevend belang.

Evenmin komt de Raad tot het door werkgeefster gewenste oordeel o.g.v. het feit dat er enige tijd onduidelijkheid is geweest m.b.t. de vraag of werknemer geopereerd zou worden. In het op 31-03-2005 door werkgeefster en werknemer voor akkoord ondertekende plan van aanpak en het aan werkgeefster gerichte begeleidend schrijven van de arbodienst van 21-03-2005 bij (toen nog) het voorstel plan van aanpak is vermeld dat werknemer beperkingen heeft voor lopen, staan, traplopen, klimmen, klauteren, knielen, hurken en tillen. De beperkingen voor klimmen, klauteren en zwaar tillen zullen ook na een evt. operatieve ingreep blijven bestaan waardoor het onwaarschijnlijk lijkt dat werknemer zijn werkzaamheden langdurig kan blijven uitoefenen.

Oplegging loonsanctie. Blokkerend advies bedrijfsarts (ten onrechte GBM). Geen 1^e jaarsevaluatie. Klachtcontingent handelen. Concrete invulling re-integratie is taak werkgeefster. Uit toekenning WGA-uitkering (35-80% ao) geen conclusie te trekken.

CRvB 29-09-2010, nr. 08/6983 WIA (LJN: BN8678)

Vastgesteld kan worden dat de stukken en hetgeen het UWV in hoger beroep heeft aangevoerd voldoende steun bieden voor de conclusie dat in de wachttijd t.a.v. werkneemster sprake is geweest van onvoldoende re-integratie-inspanningen. Werkgeefster heeft verzuimd relevante activiteiten te ondernemen, zowel wat betreft het 1^e als het 2^e spoor, terwijl niet blijkt van enige onderbouwing van de door de bedrijfsarts ingenomen stelling dat werkneemster GBM had.

⁴ RSV 2010/261.

In dit verband wijst de Raad er nog op dat werkgeefster en werkneemster in afwijking van de Beleidsregels beoordelingskader poortwachter geen 1^e jaarsevaluatie hebben opgemaakt, terwijl juist dit in die Beleidsregels als een belangrijk moment wordt aangemerkt, het zgn. opschudmoment, waarop in elk geval activiteiten via het 2^e spoor in gang moeten worden gezet. Ook v.a. dat moment heeft betrokkene in feite enkel in ogenschouw genomen de werksituatie bij haar organisatie en geen aandacht geschonken aan evt. mogelijkheden bij een andere werkgever. De activiteiten bij het dierenasiel, de kinderboerderij en de opvang van chinchilla's kunnen niet als zodanig worden aangemerkt; zij hadden niet als doel om werkneemster (juriste) daar een arbeidsplaats met daaraan verbonden een reële loonwaarde te laten innemen. Het betrof activiteiten op at-basis. Voorts kan o.g.v. de gedingstukken worden vastgesteld dat werkgeefster en ook haar bedrijfsarts zich ten onrechte in overwegende mate hebben laten leiden door hetgeen werkneemster als haar mogelijkheden aangaf.

Anders dan werkgeefster heeft aangevoerd is het niet aan de VA om te beoordelen of en zo ja welke concrete re-integratiemogelijkheden er zijn. Voor zover betrokkene zich op het standpunt stelt dat het haar gedurende wachttijd heeft ontbroken aan begeleiding door het UWV, stelt de Raad vast dat de concrete invulling van de re-integratie een taak is van betrokkene als werkgeefster. De Raad merkt in dit verband op dat in gevallen als hier aan de orde, waarin niet tussentijds aan het UWV om een deskundigenoordeel (DO) is gevraagd, het UWV niet eerder kennis krijgt van de van belang zijnde situatie dan bij gelegenheid van de indiening van de aanvraag om een WIA-uitkering. Indien betrokkene behoefte zou hebben gehad aan nadere informatie had zij tijdig om een DO kunnen verzoeken, gericht op de door werkgeefster van belang geachte situatie.

De Raad stelt tot slot vast dat het toekennen van een WIA-uitkering aan werkneemster (WGA o.b.v. 35-80%, MHB) achteraf heeft plaatsgevonden op basis van andere beoordelingsmaatstaven dan hier aan de orde. Daaruit kunnen geen conclusies worden getrokken m.b.t. de vraag of werkgeefster in de hier relevante periode voldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht.

31. Oplegging loonsanctie. Te late inzet 2^e spoor. Te afwachtende houding werkgeefster. Bedrijfsverhuizing.

CRvB 29-09-2010, nr. 09/2108 WIA (LJN: BN8767)

In de rapportage van 29-06-2006 van de door werkgeefster ingeschakelde AD is aangegeven dat werkneemster niet geschikt is te achten voor het eigen werk en dat er o.b.v. de toen geldende bezetting en omvang geen ander passend werk binnen het bedrijf van werkgeefster aanwezig was. I.v.m. een geplande verhuizing van het bedrijf zou binnen 2 mnd duidelijk worden wat de re-integratiemogelijkheden van werkneemster in het 1^e spoor waren. Mocht werkneemster kunnen hervatten in passend werk, waarbij de hervatting in uren en loonwaarde beneden de 65% ligt t.o.v. de oorspr. loonwaarde, heeft de AD werkgeefster geadviseerd via een deskundigenoordeel (DO) bij het UWV te laten checken of er voldoende re-integratie-inspanningen zijn geleverd. Zo niet, dan zijn aanvullende maatregelen wellicht noodzakelijk (bijv. een traject bemiddeling naar ander werk). In de bijstelling van het plan van aanpak van 05-07-2006 is aangegeven dat werkneemster op dat moment teveel beperkingen heeft om te hervatten in eigen of ander werk, maar dat mogelijk na de verhuizing (verwacht op korte termijn) een passende functie gecreëerd kan worden voor een aantal uren p/w. Daarbij is vastgelegd dat, indien dit langer gaat duren dan verwacht, een DO bij het UWV aangevraagd zal worden over de re-integratie-inspanningen van werkgeefster.

De Raad stelt vast dat binnen 2 mnd na de rapportage van 29-06-2006 geen zicht bestond op hervatting in ander werk bij werkgeefster, terwijl werkgeefster evenmin een DO heeft gevraagd of een 2^e spoor heeft opgestart. In het actueel oordeel van 19-02-2007 is wederom aangegeven dat er op korte termijn geen zicht is op een passende functie bij de eigen werkgever. Ook toen zijn re-integratie-inspanningen van werkgeefster in het 2^e spoor uitgebleven. Uit deze gegevens heeft het UWV naar het oordeel van de Raad terecht afgeleid dat werkgeefster onvoldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht en dat zij zich eerder had moeten richten op het 2^e spoor. Het door

werkgeefster overgelegde trajectplan van 12-09-2007 inzake het opstarten van het 2^e spoor en de voortgangsrapportage van 19-11-2007 van het door werkgeefster ingeschakelde re-integratiebedrijf zijn opgesteld na EWT en hebben dus geen betrekking op de door het UWV te beoordelen periode. Deze gegevens kunnen de Raad dan ook niet tot een ander oordeel leiden.

Oplegging loonsanctie. Ten onrechte GBM. Onvoldoende re-integratie-inspanningen in 1^e en 2^e spoor. Uit toekenning WGA-LGU (35-80% ao) geen conclusies te trekken t.a.v. re-integratie-inspanningen werkgever tijdens wachttijd.

CRvB 04-05-2011, nr. 09/4473 WIA (LJN: BQ3657)

Loonsanctie opgelegd bij besluit van 30-07-2008, gehandhaafd bij bob van 24-11-2008. Het standpunt dat werkgeefster onvoldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht is gebaseerd op de rapporten van de (B)VA en de (B)AD. Geconcludeerd is dat ten onrechte is aangenomen dat er voor werkneemster - op 18-09-2006 uitgevallen als administratief medewerkster i.v.m. nek- en schouderklachten - geen benutbare mogelijkheden waren. Gelet op de beschikbare informatie komt de Raad tot het oordeel dat het UWV zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat betrokkene tijdens de wachttijd te afwachtend is geweest en dat haar re-integratie-inspanningen in die periode, zowel wat het 1^e als het 2^e spoor betreft, onvoldoende zijn gebleven. Ondanks de bedenkingen die bij werkneemster bestonden t.a.v. de terugkeer in het eigen werk in het bedrijf van werkgeefster, konden van werkneemster en werkgeefster tijdens de wachttijd re-integratie-inspanningen worden verwacht. In dit verband wijst de Raad er nog op dat uit het op verzoek van werkneemster en werkgeefster uitgebrachte deskundigenoordeel blijkt dat werkneemster (in elk geval) op 18-08-2008 haar eigen werk voor 6 u p/w kon verrichten. N.a.v. het standpunt van werkgeefster dat er iets ernstigs aan de hand is met werkneemster, gelet op het feit dat aan haar m.i.v. 14-09-2009 een WGA-LGU (35-80% ao) is toegekend overweegt de Raad - onder verwijzing naar CRvB 28-09-2010 (LJN: BN8780) - dat die beoordeling achteraf heeft plaatsgevonden o.b.v. andere maatstaven dan in het onderhavige geding aan de orde. Daaruit kunnen dan ook geen conclusies worden getrokken m.b.t. de beantwoording van de vraag of werkgeefster voldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht.

Oplegging loonsanctie. Werkgeefster mocht afgaan op rapportage AD in het kader van een deskundigenoordeel. Niet gebleken van enig voorbehoud.

CRvB 20-03-2013, nr. 11/3003 WIA (LJN: BZ4852)

I.c. is een loonsanctie opgelegd i.v.m. onvoldoende re-integratie-inspanningen in het 1^e spoor en te vroege start 2^e spoor. Werknemer - uitgevallen op 21-01-2008 wegens hartklachten en ongeschikt voor het eigen werk van loodsmedewerker (voornaamste taken: opbouwen van pallets en rijden met een vorkheftruck) - heeft per 04-02-2008 hervat in aangepast werk (alleen rijden met een vorkheftruck). Hij heeft dit werk gedaan tot 17-11-2008, per welke datum werkgeefster het 2^e spoor heeft ingezet. Werknemer die het aangepaste werk graag wil blijven doen heeft een deskundigenoordeel (DO) aangevraagd. Op het aanvraagformulier heeft hij twee vragen aangekruist: *'Kan ik weer aan de slag gaan met mijn eigen aangepaste werk?'* en *'Kan ik ander werk doen in het eigen bedrijf?'*. In het kader van dit DO is op 19-02-2009 gerapporteerd door AD Keesman. Zij heeft de vraag van werknemer, na overleg, geformuleerd als *'Doet mijn werkgever voldoende om mij weer aan het werk te helpen'*. Keesman heeft, na contact met werknemer, werkgeefster en de bedrijfsarts geconcludeerd dat het werk dat werknemer tot 17-11-2008 gedaan heeft passend is, maar dat het een gecreëerde functie betreft die ten koste van zijn collega's gaat en structureel niet aan te bieden is. Werkgeefster heeft in de ogen van Keesman voorts voldoende aangetoond dat er geen andere mogelijkheid is dan het 2^e spoor. Naar het oordeel van de Raad heeft werkgeefster mogen afgaan op het DO en ervan mogen uitgaan dat van haar niet gevergd kon worden dat zij - binnen spoor 1 - het eerder door werknemer verrichte heftruckwerk structureel ter beschikking zou stellen. Van enig voorbehoud was niet gebleken. De Raad ziet hier een parallel met zijn uitspraak van 20-07-2013 (LJN: BR2382). Dat Keesman geen bedrijfsbezoek heeft afgelegd komt voor rekening van het UWV. De gevolgen hiervan kan het UWV niet afwentelen op de werkgever. Niet gebleken is dat de AD onjuiste informatie heeft verschaft; het

UWV kan dan ook gehouden worden aan het DO. O.b.v. dat oordeel ligt het voor de hand dat werkgeefster de ingeslagen weg (spoor 2) heeft voortgezet.

Ons standpunt dat een DO een momentopname is leidt tot de volgende overweging. Het is denkbaar dat zich na een DO veranderingen voordoen binnen een bedrijf en/of dat de belastbaarheid van de werknemer toeneemt, waardoor andere mogelijkheden dan meegewogen bij de totstandkoming van het DO in beeld komen. In die situatie kan de werkgever zich niet langer onverkort beroepen op het eerder gegeven DO. De werkgever dient zich dan opnieuw te bezinnen op de mogelijkheden en daarbij ook eerder verworpen alternatieven te herijken. De werkgever moet hier alert op zijn. Een dergelijke situatie doet zich hier echter niet voor. Niet gesteld kan worden dat werkgeefster na het DO alsnog tekort is geschoten in haar re-integratie-inspanningen. Gelet op deze conclusie had de vaststelling dat de administratieve tekortkoming is hersteld, gelet op artikel 25 lid 14 Wet WIA, tot geen ander resultaat kunnen leiden dan een beëindiging van de loonsanctie 6 weken na deze vaststelling.

Oplegging loonsanctie. Vermoeidheidsklachten/ CVS. Blokkerend advies bedrijfsarts. Te late start 2^e spoor. Bevorderen adequate cognitieve gedragstherapie (CGT) is slechts onderdeel van de van werkgeefster te vergen re-integratie-inspanningen.

CRvB 24-04-2013, nrs. 12/3904 + 12/3905 WIA (LJN: BZ8641)

Na de uitval van werknemster op 09-09-2008 (i.v.m. vermoeidheidsklachten) is gebleken dat de BA door de geringe belastbaarheid van werknemster ten onrechte geen arbeidsmogelijkheden aanwezig heeft geacht. Uit de rapportages van de (B)VA blijkt dat werknemster vanaf augustus 2009 wel over benutbare mogelijkheden beschikt. Hoewel werknemster beperkingen ondervindt, werd een opbouw van activiteiten en het actief blijven op aangepast niveau aangewezen geacht. De BVA heeft, na de in overleg met werkgeefster en werknemster verkregen expertise van internist Van de Meer, geen aanleiding gezien tot herziening van de medische grondslag waarop het primaire besluit is gebaseerd. Ook i.h.k.v. de expertise is aangegeven dat er geen contra-indicatie is tegen meer activiteiten, mits zorgvuldig gedoseerd en onder goede begeleiding.

Een tijdcontingente aanpak was reeds mogelijk geweest voor het begin van het revalidatietraject in het CVS-centrum in het UZ Antwerpen. Bij aanvang van dat traject in juni 2009 hadden de opgebouwde activiteiten kunnen worden afgebouwd om werknemster in de gelegenheid te stellen het programma te volgen, waarna weer opbouw via een effectief graded activity programma had kunnen plaatsvinden. Overigens hadden ook na afronding van het CGT-programma gedurende de periode van 12-04-2010 tot 07-09-2010 (21 weken) nog re-integratie-activiteiten kunnen worden ontplooid, hetgeen niet heeft plaatsgevonden. Het bevorderen van een adequate CGT is slechts een onderdeel van de van werkgeefster te vergen re-integratie-inspanningen en doet niet af aan de op werkgeefster rustende verplichting. Indien bij de 1^e jaarsevaluatie ('opschudmoment') blijkt dat de re-integratie in het eigen bedrijf nog geen resultaten heeft opgeleverd, dan mag worden verwacht dat werkgever en werknemer - naast de wellicht nog lopende activiteiten voor re-integratie in het eigen bedrijf - tevens voorbereidingen starten met het oog op re-integratie bij een andere werkgever. Op of omstreeks september 2009, toen werknemster een jaar ziek was, is nog geen 2^e spoortraject opgestart. Gelet op deze gegevens heeft het UWV naar het oordeel van de Raad terecht geconcludeerd dat werkgeefster zonder deugdelijke grond vanaf augustus 2009 onvoldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht.

Oplegging loonsanctie. Onvoldoende re-integratie-inspanningen in 2^e spoor. Ten onrechte urenbeperking aangenomen door bedrijfsarts. Verantwoordelijkheid werkgever voor re-integratie. Geen conclusie te trekken uit toekenning IVA-uitkering.

CRvB 25-06-2014, nr. 12-6753 WIA ([ECLI:NL:CRVB:2014:2304](#))

De rechtbank heeft overwogen dat - gelet op het medisch oordeel van de VA, dat in bezwaar noch in beroep is bestreden - er van kan worden uitgegaan dat werknemster volledig kon worden ingezet in rugsparende arbeid bij een andere werkgever. Werkgeefster is er echter niet in geslaagd werknemster in het 2^e spoor te re-integreren, omdat zij zich liet leiden door de forse medische

urenbeperking die de bedrijfsarts ten onrechte bij werkneemster aanwezig achtte. De rechtbank heeft in dat verband tevens het arbeidskundig oordeel van het UWV onderschreven dat werkneemster over voldoende benutbare mogelijkheden beschikte en dat werkgeefster re-integratiekansen heeft gemist. Werkgeefster had ter toetsing van (de juistheid) van het medisch oordeel van de bedrijfsarts een deskundigenoordeel (DO) aan het UWV kunnen vragen, maar heeft dit niet gedaan. De rechtbank heeft voorts - onder verwijzing naar CRvB 29-09-2010 (LJN: [BN8780](#)), overwogen dat de WIA-beoordeling achteraf heeft plaatsgevonden o.b.v. andere maatstaven dan in dit geding aan de orde en dat daaruit geen conclusies kunnen worden getrokken m.b.t. de vraag of werkgeefster in de hier relevante periode al of niet voldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht. Dat geldt naar het oordeel van de rechtbank ook in dit specifieke geval waarin aan werkneemster een IVA-uitkering is toegekend, vnl. op arbeidskundige gronden omdat het CBBS geen passende functies voor haar bevat.

Werkgeefster heeft in hoger beroep haar standpunt herhaald dat zij zich voldoende heeft ingespannen om werkneemster te re-integreren in arbeid. Werkgeefster heeft er nogmaals op gewezen dat er i.h.k.v. de WIA-beoordeling geen passende functies geselecteerd konden worden en acht de loonsanctie, mede gezien de leeftijd van werkneemster, onrechtvaardig. De Raad onderschrijft het oordeel en de overwegingen van de rechtbank. Wat betreft het standpunt van werkgeefster dat zij steeds de adviezen van de verschillende specialisten heeft opgevolgd verwijst de Raad naar de vaste rechtspraak van de Raad waarin is geoordeeld dat de verantwoordelijkheid voor de re-integratie bij werkgeefster ligt (zie o.m. CRvB 18-11-2009, LJN: [BK3713](#)).

Oplegging loonsanctie. Werkgever heeft mogen afgaan op het deskundigenoordeel (DO).

CRVB 29-07-2015, nr. 13/5505 WIA ([ECLI:NL:CRVB:2015:2677](#))

N.a.v. een verzoek van werkgeefster om een DO heeft het UWV op 08-08-2011 de re-integratie inspanningen tot dat moment beoordeeld. In het rapport van de AD wordt het standpunt van de werkgever, dat er binnen zijn organisatie geen passende mogelijkheden zijn, onderschreven. Tevens acht de AD een traject i.h.k.v. het tweede spoor de komende maanden niet reëel. Wel zullen partijen periodiek moeten overleggen of de situatie alsnog wijzigt.

Op 22-03-2012 rapporteert de bedrijfsarts in de bijstelling probleemanalyse dat het re-integratiedoel een draaglijk bestaan is, waarbij werken geen haalbare zaak meer lijkt. Op 18-05-2012 rapporteert hij dat werkneemster niet kan werken, ook niet in de toekomst, en dat werkneemster volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is. Vervolgens neemt het UWV het standpunt in, gebaseerd op het VA-rapport van 20-06-2012 in samenhang met het AD-rapport van 09-07-2012, dat de beperkingen vanaf september 2011 stabiel zijn en dat vanaf die maand een re-integratietraject tweede spoor gestart had moeten worden. Aan werkgeefster wordt daarop een loonsanctie opgelegd. Bezwaar en beroep ongegrond. Werkgeefster beroep zich in hoger beroep op het DO van 08-08-2011. Zij acht het onbegrijpelijk dat nadien de re-integratie-activiteiten reeds per september 2011 als onvoldoende worden aangemerkt.

De Raad is van oordeel dat werkgever mocht afgaan op het DO van 08-08-2011 waarin expliciet gesteld is dat een traject i.h.k.v. het tweede spoor de komende maanden niet reëel is. Werkgever behoefde geen rekening te houden met een achteraf gewijzigde visie van het UWV dat al vanaf september 2011 re-integratie-activiteiten hadden moeten plaatsvinden. Daarnaast acht de Raad van doorslaggevend belang dat de VA B&B in zijn rapport overweegt, in navolging van de primaire VA, dat zich sinds het DO geen essentiële wijzigingen hebben voorgedaan, en dat de medische situatie van werkneemster stabiel is. In feite komt het er op neer dat het UWV achteraf gezien zijn DO niet handhaaft. Deze standpuntwijziging kan echter niet voor risico van werkgever worden gebracht. Het hoger beroep slaagt.

Oplegging loonsanctie. Blokkerend advies bedrijfsarts. Nadrukkelijk voorbehoud in deskundigenoordeel (DO) m.b.t. door bedrijfsarts vastgestelde belastbaarheid.

CRvB 02-09-2015, nr. 13-2060 WIA ([ECLI:NL:CRVB:2015:3002](#))

Het UWV heeft de werkgever i.h.k.v. een DO medegedeeld dat de re-integratie-inspanningen tot dan voldoende zijn geweest. Daarbij is de door de bedrijfsarts vastgestelde belastbaarheid als uitgangspunt is gehanteerd, waarmee expliciet is aangegeven dat geen uitspraak is gedaan over de plausibiliteit van de door de bedrijfsarts vastgestelde belastbaarheid. In het bijbehorende AD-rapport is voorts, buiten de reikwijdte van het DO, vermeld dat de bedrijfsarts, door te stellen dat de werknemer aangewezen is op werk dat onder rechtstreeks toezicht en/of intensieve begeleiding wordt uitgevoerd, de re-integratie volledig blokkeert en dat bij de beoordeling van het re-integratieverslag wordt getoetst of de door de bedrijfsarts vastgestelde beperkingen adequaat zijn vastgesteld. Nadien is een WIA-aanvraag ontvangen en heeft het UWV een loonsanctie opgelegd.

De rechtbank heeft het standpunt van het UWV onderschreven dat de bedrijfsarts en de door werkgeefster ingeschakelde AD een onjuiste inschatting hebben gemaakt van de arbeidsmogelijkheden van werkneemster, hetgeen heeft geresulteerd in een onnodig re-integratie blokkerend advies. Met verwijzing naar ([ECLI:NL:CRVB:2009:BK3713](#)) heeft de rechtbank geoordeeld dat werkgeefster verantwoordelijk is voor de adviezen van de bedrijfsarts, zodat daaraan geen deugdelijke grond kan worden ontleend voor de onvoldoende re-integratie-inspanningen. Met verwijzing naar ([ECLI:NL:CRVB:2011:BR2382](#)) heeft de rechtbank overwogen dat bij het DO een uitdrukkelijk voorbehoud is opgenomen over de juistheid van de door de bedrijfsarts vastgestelde belastbaarheid, zodat het UWV daaraan niet gebonden was, en dat voorts bij dat oordeel erop is gewezen dat het advies van de bedrijfsarts re-integratie blokkerend was.

De Raad bevestigt de uitspraak van de rechtbank en overweegt daarbij o.m. dat de VA zich niet heeft kunnen vinden in het oordeel van de bedrijfsarts dat werkneemster voor haar persoonlijk functioneren is aangewezen op werk onder rechtstreeks toezicht. Uitgaande van de onjuistheid van de door de bedrijfsarts gestelde medische beperkingen is door de AD'en van het UWV terecht geconcludeerd dat ten onrechte re-integratie-activiteiten achterwege zijn gelaten. Dat de door werkgeefster ingeschakelde AD'en steeds hebben geconcludeerd dat werkneemster niet in staat kon worden geacht deel te nemen aan het reguliere arbeidsproces doet aan dit oordeel niet af. De Raad sluit aan bij het oordeel van de rechtbank inzake het ontbreken van een deugdelijke grond.

Over het beroep op het DO wordt als volgt overwogen. De directe verwijzing in het DO naar het bijbehorende AD-rapport en het daarin inzichtelijk en duidelijk weergegeven voorbehoud, kan niet tot de conclusie leiden dat het UWV vanwege door de bedrijfsarts onjuist gestelde beperkingen niet alsnog mocht concluderen dat de inspanningen van de werkgever onvoldoende zijn geweest. De Raad is van oordeel dat, nu bij het DO geen oordeel is gegeven over de medische beperkingen, dat oordeel in zoverre geen volledige duidelijkheid aan de werkgever gaf over de inspanningen tot dan toe. Gelet echter op het daarbij gevoegde gemotiveerde voorbehoud hadden werkgever en haar bedrijfsarts nader moeten beoordelen of de gestelde beperkingen moesten worden gehandhaafd.

Noot:

Als de AD in het DO heeft uitgesproken dat de werkgever voldoende inspanningen heeft verricht zonder de VA eerst te hebben geraadpleegd, dan heeft de werkgever bij een later opgelegde loonsanctie i.v.m. een blokkerend advies van de bedrijfsarts een punt als hij aanvoert dat hij bij ongewijzigde omstandigheden heeft mogen vertrouwen op het DO, tenzij in het bij het DO behorende AD-rapport een duidelijk en gemotiveerd voorbehoud m.b.t. de medische beoordeling is opgenomen. Is geen sprake van een dergelijk voorbehoud, dan – zo volgt uit eerdere uitspraken van de CRvB – heeft de werkgever uit het DO mogen afleiden dat het UWV de medische beoordeling van de BA als adequaat beschouwde, en kan gesteld worden dat hij op het verkeerde been is gezet (dit was aan de orde in de uitspraak van 20-07-2011 ([ECLI:NL:CRVB:2011:BR2382](#)), tenzij wij aannemelijk hebben kunnen maken dat de werkgever in de periode na de datum van het DO alsnog tekortgeschoten is en in die periode onvoldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht (dit was aan de orde in de uitspraak van 22-02-2012 ([ECLI:NL:CRVB:2012:BV6619](#))). In het laatste geval kunnen wij ons erop beroepen dat het DO een momentopname is.

Oplegging loonsanctie. Onredelijk lang tijdsverloop (3 maanden) tussen moment dat de re-integratie kon worden opgestart en het daadwerkelijk starten van de re-integratie.

CRvB 16-09-2015, nr. 13/4865 WIA ([ECLI:NL:CRVB:2015:3277](#))

In geschil is of het UWV terecht het tijdvak waarin werkneemster recht heeft op loon tijdens ziekte met 52 weken heeft verlengd tot 09-10-2012. Daarbij spitst het geschil zich toe op de vraag of sprake is geweest van onvoldoende re-integratie-inspanningen door werkgeefster, als bedoeld in artikel 25 lid 9 Wet WIA, omdat pas na bijna drie maanden nadat werkneemster had gemeld dat zij kon gaan re-integreren met de re-integratie is gestart en vervolgens bij de beoordeling van de re-integratie-inspanningen slechts op arbeidstherapeutische basis werd gewerkt, terwijl werkneemster meer arbeidsmogelijkheden had. Anders dan de rechtbank wordt geoordeeld dat hier sprake is van een onnodig, en daarom onredelijk lange periode.

Voorts wordt geen aanleiding gezien het standpunt van de VA b&b dat bij een tijdige opstart van de re-integratie een volledige hervatting in passend werk in augustus 2011 mogelijk was geweest voor onjuist te houden. De VA B&B heeft zich bij dit standpunt kunnen baseren op het rapport van de VA, die werkneemster in augustus 2011 heeft onderzocht en hij heeft met juistheid gesteld dat de beoordeling of sprake is van een urenbeperking voor werk op het vakgebied ligt van VA 'en. Er bestond daarom geen noodzaak om over dit aspect nadere informatie op te vragen bij de behandelend arts. Niet onderschreven wordt het door de rechtbank bij haar einduitspraak gegeven oordeel dat de opvatting van het UWV over het re-integratieresultaat dat met tijdig aanvangen en adequate inspanningen bereikt had kunnen worden, onvoldoende is onderbouwd.

Geen loonsanctie opgelegd. Ondeugdelijke motivering AD waarom werkgever geen passende functie kon aanbieden of creëren.

CRvB 13-01-2016, nr. 13/6779 WIA ([ECLI:NL:CRVB:2016:163](#))

Bij besluit van 05-09-2012 is betrokkene m.i.v. 24-09-2012 een WIA-uitkering geweigerd (<35% ao). Ook is betrokkene meegedeeld dat aan haar werkgever geen loonsanctie is opgelegd, omdat deze voldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht.

Betrokkene meent dat zij door het ten onrechte niet opleggen van een loonsanctie schade heeft geleden. Voor betrokkene is het onbegrijpelijk dat zij wegens haar medische beperkingen en organisatorische omstandigheden bij werkgeefster niet in het eerste spoor heeft kunnen re-integreren, terwijl zij daar sinds 17-06-2013 wel weer werkzaam is in haar eigen, licht aangepaste, functie van woonzorgbegeleider. Betrokkene heeft herhaaldelijk gemeld dat haar klachten aanzienlijk waren verbeterd en heeft daarbij gewezen op de informatie van haar longarts.

De AD B&B heeft overwogen dat een werkgever niet zomaar kan stellen dat hij geen passend of passend te maken werk in zijn bedrijf heeft kunnen vinden. Hij zal moeten uitleggen wat voor functies op het niveau van werknemer (en één niveau lager) beschikbaar waren, waarom hij die toch niet kon aanbieden en waarom hij geen passende functies kan creëren door het treffen van organisatorische en/of technische aanpassingen. Werkgeefster heeft het samenvoegen van taken overwogen, maar dat uiteindelijk niet als reële optie gezien, omdat werkgeefster zich in een reorganisatie bevindt waardoor in kleine zelfsturende teams gewerkt gaat worden en het creëren van een aangepaste functie voor betrokkene een onevenredig verhoogde zwaardere belasting van de overige medewerkers met zich meebrengt. Dit probleem speelt ook bij functies op een lager niveau.

De Raad is van oordeel dat door de AD B&B niet deugdelijk is beargumenteerd waarom werkgeefster geen passende functies op het niveau van betrokkene kon aanbieden en ook geen passende functies kon creëren door het treffen van organisatorische of technische aanpassingen. Voornamelijk omdat betrokkene beperkt wordt geacht voor fysieke omgevingseisen vanwege dampen in de douchecabine. Daardoor wordt zij geacht haar eigen werkzaamheden te kunnen verrichten m.u.v. het douchen. Dit sluit aan bij de door de bedrijfsarts opgestelde FML. I.h.k.v. een zorgvuldige besluitvorming had de AD B&B m.b.t. het aanbieden van passende werkzaamheden bij

werkgeefster kritischer moeten doorvragen. De Raad herroept het bestreden besluit voor zover daarin is bepaald dat werkgeefster voldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht.

Weigering verzoek om terug te komen van eerder opgelegde loonsanctie. Geen nova. Uit de toekenning van IVA-uitkering kunnen geen conclusies worden getrokken over de vraag of werkgeefster aan haar re-integratieverplichting heeft voldaan.

CRvB 10-03-2016, nr. 14/1984 WIA ([ECLI:NL:CRVB:2016:772](#))

Werkgeefster is het oneens met een opgelegde loonsanctie en de verkorting hiervan. Nadat deze beslissingen in rechte vast staan wordt werknemer per EWT een IVA uitkering toegekend. Bezwaar hiertegen was niet ontvankelijk en het beroep werd ingetrokken. Vervolgens deed werkgeefster een verzoek om terug te komen van de beslissing waarmee de loonsanctie was opgelegd. De toekenning IVA zou als een nieuw feit moeten worden aangemerkt omdat hiermee wordt onderschreven dat werknemer geen benutbare mogelijkheden heeft en er geen passende functies te vinden zijn. Het UWV had al bij de beoordeling van de loonsanctie tot die conclusie moeten komen. Hierdoor geleden schade moet door UWV vergoed worden. Het UWV en de rechtbank zijn van oordeel dat hier geen sprake is van een nieuw feit in de zin van artikel 4:6 Awb. Ook de Raad stelt met een verwijzing naar haar eerdere jurisprudentie dat een besluit tot toekenning van een IVA-uitkering niet kan leiden tot het oordeel dat een werkgever geen re-integratie-inspanningen hoeft te verrichten, aangezien de toekenning van een dergelijke uitkering achteraf heeft plaatsgevonden o.b.v. andere beoordelingsmaatstaven dan aan de orde is i.h.k.v. de beoordeling van de re-integratie-inspanningen van een werkgever. Uit de toekenning van een IVA-uitkering aan werknemer kunnen derhalve geen conclusies worden getrokken over de vraag of werkgeefster aan haar re-integratieverplichting heeft voldaan. Uit het voorgaande volgt dat die toekenning geen wijziging kan aanbrengen in de opgelegde loonsanctie. Van een relevant nieuw feit dat dwingt tot terugkomen op dat besluit is dan ook geen sprake.

Ten onrechte geen loonsanctie opgelegd. Wet en Beleidsregels beoordelingskader poortwachter bieden geen ruimte om af te zien van opleggen loonsanctie o.b.v. mogelijke (financiële) gevolgen van die loonsanctie voor werkgever.

CRvB 02-03-2016, nr. 14-839 WIA ([ECLI:NL:CRVB:2016:1011](#))

In deze zaak is, ondanks de constatering dat werkgeefster onvoldoende re-integratie-inspanningen zijn verricht, afgezien van het opleggen van de loonsanctie op de grond dat dat voor werkgeefster, gezien de precaire financiële situatie van het bedrijf van werkgeefster, de loonkosten in het verlengstijdvak (derde ziektejaar) van in beg. 52 weken een te zware last zou zijn. Naar het oordeel van de Raad is het UWV daarmee buiten de kaders van artikel 65 Wet WIA en artikel 25 lid 9 Wet WIA getreden en heeft het UWV ten onrechte van het opleggen van een loonsanctie afgezien.

De Raad overweegt hiertoe dat de tekst en de strekking van artikel 65 Wet WIA en artikel 25 lid 9 Wet WIA - kort gezegd: terugkijken naar wat werkgever en werknemer aan re-integratie gedaan - zich richten op de vraag of een bevredigend resultaat is bereikt en zo nee, of redelijke inspanningen zijn verricht en zo nee, of voor die tekortkoming een deugdelijke grond bestaat. Naar het oordeel van de Raad bieden deze artikelen geen aanknopingspunt om bij de beoordeling van de gedane re-integratie-activiteiten ook toekomstige gevolgen van een op te leggen loonsanctie te betrekken, omdat die gevolgen - waaronder de verplichting om in beg. in het derde ziektejaar het loon door te betalen - geen betrekking hebben op de geleverde inspanningen, maar een consequentie zijn van het zonder deugdelijke grond te weinig re-integratie-inspanningen te hebben geleverd. Het wettelijke stelsel gaat uit van een retrospectieve beoordeling.

De Raad overweegt voorts dat bij de beoordeling of de werkgever in de twee eerste ziektejaren in redelijkheid heeft kunnen komen tot de re-integratie-inspanningen die zijn verricht of - nadat de loonsanctie is opgelegd - in het derde ziektejaar de tekortkomingen zo heeft hersteld als in redelijkheid van hem mocht worden verwacht, betekenis kan toekomen aan de financiële positie van de werkgever. Het deel van par. 9 van Beleidsregels beoordelingskader poortwachter

(Beleidsregels), waarin het UWV uiteen heeft gezet in welke mate hij de financiële positie van de werkgever bij zijn beoordeling van de re-integratie-inspanningen betreft, kan volgens de Raad niet anders worden gelezen dat dat het UWV bij die beoordeling rekening houdt met de kosten die zijn verbonden aan een begeleidingstraject dat tot inzet heeft plaatsing van een werknemer in het bedrijf van een andere werkgever. Dat bij de beoordeling van de geleverde re-integratie-inspanningen de loonkosten verbonden aan de verplichting van de werkgever om de arbeidsovereenkomst met de werknemer in stand te houden van betekenis zijn, blijkt niet uit het beoordelingskader en vloeit ook niet voort uit het wettelijk stelsel. Het UWV heeft ook niet de ruimte om, in afwijking van de wettelijke regeling, en in aanvulling op de Beleidsregels, een beleid te voeren dat erop neerkomt dat bij het opleggen van een loonsanctie wordt gekeken naar de gevolgen die de loonsanctie zal hebben in verband met de toestand waarin de werkgever naar inschatting van het UWV komt te verkeren.

Noot: We beraden ons nog over de gevolgen van deze uitspraak.

Oplegging ziekengeldsanctie. UWV heeft niet aannemelijk gemaakt dat onvoldoende re-integratie-inspanningen zijn verricht. Adequate begeleiding door BA.

CRvB 13-04-2-16, nr. 14-3070 WIA ([ECLI:NL:CRVB:2016:1431](#))

Werkneemster is op 02-03-2011 met wegrakingen uitgevallen uit haar werk via ex-werkgeefster (een ERD ZW) als productiemedewerkster voor 40 uur p/w. Na de WIA-aanvraag heeft het UWV een RIV-toets verricht. Aan ex-werkgeefster (ERD ZW) is een ziekengeldsanctie opgelegd. Bezwaar ongegrond. De VA B&B heeft in zijn rapport te kennen gegeven dat niet ter discussie staat dat werkneemster slechts marginale mogelijkheden had. De aanvankelijk ingezette behandeling heeft hij als adequaat bestempeld. Toen echter medio 2012 ondanks de behandeling een stagnatie in het toestandbeeld van werkneemster optrad had dit moeten worden signaleerd en had hierop actie moeten worden ondernomen door de BA. Deze had adviezen kunnen geven voor alternatieve behandeling. Verder had een expertise kunnen worden geëntameerd. De AD B&B heeft te kennen gegeven dat de basis voor de loonsanctie is dat de BA niet op adequate wijze interventies heeft ingezet c.q. bijgesteld om het herstel van werkneemster te bevorderen. Ex-werkgeefster heeft hangende beroep een expertise laten uitvoeren door psychiater Trompenaars en psycholoog Ligthart. Hun voorlopige conclusies heeft Trompenaars ingebracht in de beroepsfase. De VA B&B heeft geen aanleiding gezien om het eerder ingenomen standpunt te wijzigen. Beroep ongegrond. Ex-werkgeefster heeft in hoger beroep er op gewezen dat het volgens Trompenaars niet mogelijk is werkneemster uit haar zorgwekkende klemzittende situatie te halen voor een behandeling, aangezien dat tot onverantwoorde gevolgen kan leiden. Hierdoor was een behandeling, zowel tijdens de wachttijd als daarna, onmogelijk. Volgens ex-werkgeefster was hierin een deugdelijke grond gelegen. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

Zoals de Raad eerder heeft overwogen (zie bijv. [ECLI:NL:CRVB:2009:BK1570](#)) heeft de uitwerking en invulling van de artikelen 25 en 65 Wet WIA in de Beleidsregels beoordelingskader poortwachter steeds overeenkomstig die artikelen tot uitgangspunt dat ter beoordeling is de vraag of de werkgever en de verzekerde in redelijkheid hebben kunnen komen tot de verrichte re-integratie-inspanningen. Bij toepassing van artikel 26 lid 2 Wet WIA is dit niet anders.

In zijn rechtspraak heeft de Raad tot uitdrukking gebracht dat het besluit tot oplegging van een loonsanctie – en hetzelfde heeft te gelden voor een ziekengeldsanctie – een door het UWV ambtshalve genomen besluit is, met een voor een werkgever belastend karakter. Gelet daarop – en mede in aanmerking genomen de Beleidsregels – is het aan het UWV om aannemelijk te maken dat de werkgever onvoldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht, en daarbij te beoordelen of dit zonder deugdelijke grond is geschied. Het UWV dient zijn besluit in dit verband deugdelijk te motiveren en zal zich daarbij moeten houden aan de uitgangspunten van de Regeling procesgang 1^e en 2^e ziektejaar en het Beoordelingskader (zie bijv. [ECLI:NL:CRVB:2009:BK3717](#)).

Werkneemster is vanaf 23-05-2011 onder behandeling geweest van de arts Erikli. Deze heeft op

15-08-2011 aan de BA bericht dat hij als diagnoses heeft gesteld anorexia nervosa en een depressieve stoornis, matig, chronisch. Voorts heeft hij laten weten dat werkneemster cliëntgerichte gesprekken zijn aangeboden met psychotherapie, psycho-educatie en farmacotherapie en dat de behandeling is gericht op stabilisatie en vermindering van de depressieve klachten. De wegrakingen van werkneemster heeft hij geduid als zijnde van psychische aard. Inmiddels was werkneemster op 09-05-2011 onderzocht door neuroloog Ruijs, die geen afwijkingen had aangetroffen en, meer specifiek, geen kenmerken van epilepsie had waargenomen. Voorts was werkneemster op 20-05-2011 cardiologisch onderzocht, waarbij ook geen afwijkingen waren geconstateerd. Lichamelijke oorzaken voor de wegrakingen waren daarmee uitgesloten. Ook deze informatie was bij de BA bekend. Vanaf 14-01-2012 is werkneemster onder behandeling gekomen van Avicenna, centrum voor interculturele psychiatrie, waar op dat moment ook Erikli werkzaam was. Na het vertrek van Erikli bij Avicenna is de behandeling overgenomen door psychiater Kaya. Deze heeft bij brief van 18-05-2012 aan de BA bericht dat hij als diagnoses heeft gesteld een dysthyme stoornis en een conversiestoornis met motorische symptomen of uitvalsverschijnselen. Verder heeft hij differentiaal diagnostisch een PTSS vermeld. Als behandeling heeft hij melding gemaakt van steunende en structurerende behandelcontacten met psycho-educatie en farmacotherapie, waarbij de behandeling was gericht op verbetering van de stemming, preventie van de conversie en verwerking van traumatiserende gebeurtenissen uit het verleden. Ten slotte heeft hij vermeld de mogelijkheid van EMDR, naast psycho-educatie over conversie, te zullen bezien.

Trompenaars en Ligthart hebben in hun rapport van 12-01-2014 geconcludeerd tot een conversiestoornis met uitvalsverschijnselen gelijkend op Psychogene Niet Epileptische Aanvallen (PNEA). Verder hebben zij aanwijzingen gevonden voor een PTSS en hebben zij een ernstig geagiteerde depressieve stoornis gezien. In hun rapport hebben zij uitgelegd dat PNEA primair het gevolg zijn van hevige emotionele reacties. Hoewel zij op epileptische aanvallen lijken gaan PNEA niet gepaard met epileptische storingen in de hersenen. Ook is geen sprake van andere storingen in het lichaam, zoals bij flauwvallen en hartritmestoornissen, waarbij de bloedstroom naar de hersenen even tekortschiet. Werkneemster heeft heel lang in een zeer beklemmende situatie verkeerd en heeft als beschermingsmechanisme een conversiebeeld met PNEA ontwikkeld. De invloed hiervan is dusdanig dat werkneemster volgens Trompenaars en Ligthart in de eerste 104 weken van haar ziekte in het geheel niet in staat is geweest te werken en dat nog altijd niet is. De aard en de ernst van de psychiatrische problemen van werkneemster en het al zeer langdurig bestaan daarvan zouden in hun visie een klinische opname of een intensieve vorm van dagbehandeling rechtvaardigen. Zij achten dit echter gezien de sterk cultureel bepaalde context van de problemen van werkneemster naar alle waarschijnlijkheid niet te realiseren, zodat de klachten en problemen van werkneemster naar hun inschatting onverkort aanwezig zullen blijven. Omdat werkneemster verkeert in een situatie waarin zij volkomen klem zit en er naar alle waarschijnlijkheid geen mogelijkheden voor haar zijn om daar verandering in te brengen, kan van een behandeling in ieder geval ten t.t.v. hun onderzoek niet meer verwacht worden dan een steunende en structurerende begeleiding, zoals ook in de correspondentie van de behandelaars is te lezen.

In zijn reacties op resp. de voorlopige conclusies van Trompenaars en Ligthart en hun eindrapport heeft de VA B&B te kennen gegeven dat niet ter discussie staat dat werkneemster slechts marginale mogelijkheden had en dat de re-integratie in spoor 1 en 2 niet ter hand is genomen o.b.v. het toestandsbeeld. Hij heeft daarbij evenwel ook toegelicht de visie van Trompenaars en Ligthart op de behandelingsmogelijkheden van werkneemster niet te delen. Voorts heeft hij beklemtoond dat volgens hem feit blijft dat re-integratie is gestagneerd en dat de BA actie had moeten ondernemen in de vorm van adviezen voor (alternatieve) behandeling dan wel verder onderzoek had moeten entameren.

De beschikbare gegevens overziend komt de Raad tot de conclusie dat er geen aanleiding is om te twifelen aan de juistheid van de door de behandelaars van werkneemster gestelde diagnose dat de

wegrakingen van werkneemster moeten worden geduid als een conversiestoornis. Voorts wordt vastgesteld dat de BA zich goed op de hoogte heeft gesteld en gehouden van de behandeling van werkneemster en de visie van de behandelaars op de mogelijkheden van werkneemster. Zij heeft geen aanleiding gezien om de behandeling als niet adequaat aan te merken en heeft dan ook geen reden gezien voor een onderzoek naar mogelijke alternatieven. Zij heeft dit tegenover het UWV ook toegelicht. In reactie op de suggestie van het UWV HSK in te schakelen heeft zij in de bezwaarfase voorts inzichtelijk toegelicht waarom dit geen reële optie was.

Er bestaat geen aanleiding om te twifelen aan de juistheid van de inschattingen die de BA heeft gemaakt van de behandeling van werkneemster. Dat haar inschattingen juist zijn geweest wordt bevestigd door het rapport van Trompenaars en Ligthart. Daarbij wordt aangetekend dat van een BA die, na zorgvuldig onderzoek en m.i.v. alle beschikbare gegevens vanuit de behandelend sector, tot de afdoende onderbouwde conclusie komt dat sprake is van een adequate behandeling niet, althans niet zonder nadere specifieke onderbouwing van de kant van het UWV, kan worden gevergd dat hij nog eens, teneinde een loon- of ziekengeldsanctie af te wenden, ter bevestiging van zijn conclusie nader onderzoek laat doen door een derde. Het is immers niet aan de werkgever om te bewijzen dat hij voldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht, maar aan het UWV om aannemelijk te maken dat de werkgever onvoldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht, zonder dat hij daarvoor een deugdelijke grond had. De door het UWV ingebrachte rapporten van VA'en en AD'en (B&B) bieden onvoldoende aanknopingspunten voor de conclusie dat werkgeefster zonder deugdelijke grond re-integratiekansen voor werkneemster heeft gemist. Uit het hiervoor overwogene volgt de conclusie dat ex-werkgeefster binnen de grenzen van de redelijkheid haar re-integratieverplichtingen heeft verricht en dat het standpunt van het UWV niet wordt gedragen door een afdoende motivering.

Terecht geen loonsanctie opgelegd. Arbeidsconflict. Het UWV wordt gevolgd in het standpunt dat werkgeefster niet nalatig is geweest in spoor 1. Idem spoor 2.

CRvB 22-06-2016, nr. 14/4340 WIA ([ECLI:NL:CRVB:2016:2394](#))

Uit het samenstel van bepalingen van het BW en de Wet WIA blijkt dat bij ongeschiktheid van een werknemer t.g.v. ziekte de werkgever in de eerste plaats zal moeten bezien of de werknemer teruggeleid kan worden naar eigen of aangepast werk bij de eigen werkgever. Het beoordelingskader poortwachter gaat daar, i.o.m. deze wettelijke bepalingen, eveneens vanuit. Zoals de Raad eerder heeft overwogen (zie [ECLI:NL:CRVB:2016:1916](#)) is, gelet op dit stelsel, het enkele feit dat sprake is van een verstoorde arbeidsverhouding of een arbeidsconflict geen reden om na uitval van een werknemer wegens ziekte i.v.m. zo'n conflict niet te starten met re-integratie in spoor 1. Pas wanneer i.h.k.v. de re-integratie in redelijkheid moet worden geconcludeerd dat terugkeer in eigen of passend werk bij de werkgever niet haalbaar is, zal dat spoor verlaten moeten worden, waarbij in ieder geval de 1^e jaarsevaluatie een specifiek moment is (het opschudmoment) om bijstelling van de re-integratie in te zetten.

Dat de uitval van werknemer in augustus 2011 (mede) arbeidgerelateerd was, staat niet ter discussie. Vastgesteld wordt dat spoedig na uitval van werknemer van een aanmerkelijk arbeidsconflict sprake was, waarbij reeds in februari 2012 moest worden geconcludeerd dat sprake was van een mislukte poging tot mediation. Uit het rapport van april 2012, dat door AD Lodder is opgemaakt t.b.v. het DO, en uit de reactie van deze AD van mei 2012 op een brief van werknemer, blijkt niet alleen dat het voor werknemer duidelijk was dat werkgeefster niet met hem verder wilde, maar ook komt daarin uitdrukkelijk naar voren dat terugkeer naar werkgeefster voor werknemer toen geen serieuze optie was. Dat hij tegelijkertijd kennelijk niets liever wilde, zoals ook ter zitting gemeld, dan ooit te kunnen hervatten in zijn werk, doet aan zijn door de AD weergegeven visie niet af. Uit de brieven van augustus en september 2012, die werknemer i.h.k.v. de 1^e jaarsevaluatie heeft geschreven aan werkgeefster en het UWV, blijkt dat werknemer zich volledig arbeidsongeschikt achtte voor zijn eigen en voor aangepast werk. Dat spoort met de bevindingen van de BA die na de 1^e jaarsevaluatie op 23-08-2012 en op 01-10-2012 heeft geconcludeerd dat werknemer volledig arbeidsongeschikt was. Er waren dan ook aanmerkelijke belemmeringen om in

spoor 1 te re-integreren. Aan het eind van 2012 en in de eerste maanden van 2013 was voor werknemer vervolgens een meer intensieve medische behandeling noodzakelijk. De door werknemer ingeschakelde AD Dekker heeft in zijn rapport van mei 2013 vermeld dat het eigen werk ook toen voor werknemer niet passend was. Gelet op deze gegevens wordt het UWV gevolgd in het standpunt dat werkgeefster niet nalatig is geweest in het spoor 1. Dat geldt eveneens voor spoor 2. Zoals het UWV met juistheid heeft gesteld, kon werkgeefster na de 1^e jaarsevaluatie tot weinig re-integratie-activiteiten komen. Werknemer werd nog steeds arbeidsongeschikt geacht. Pogingen om met werknemer via een re-integratiebureau tot re-integratie-activiteiten te komen werden door werknemer afgehouden, ook toen werkgeefster loonmaatregelen inzette. Daarna stond de meer intensieve medische behandeling aan re-integratie in de weg.

Oplegging loonsanctie. Onvoldoende medische beeldvorming. Na completering RIV is stadium waarin een administratieve loonsanctie kan worden opgelegd gepasseerd.

CRvB 18-11-2015, nr. 14/820 WIA ([ECLI:NL:CRVB:2015:5007](#))

Bij brief van 02-08-2012 heeft het UWV aan werkgeefster meegedeeld dat zij nog niet alle documenten van het RIV heeft opgestuurd en haar verzocht alsnog de formulieren *het actueel oordeel* en de *medische informatie* op te sturen. Bij brieven van 10-08-2012 heeft het UWV aan werknemer en aan werkgeefster meegedeeld dat de ontbrekende documenten van het RIV op 09-08-2012 door het UWV zijn ontvangen en dat de WIA-aanvraag nu in behandeling kan worden genomen. Bij besluit van 07-09-2012 is een administratief(-inhoudelijke) loonsanctie opgelegd, omdat werkgeefster niet voldoende heeft gedaan om betrokkene te re-integreren. Het UWV heeft hierbij verwezen naar een rapport van de VA, waarin deze concludeert dat er o.g.v. de door de BA aangeleverde medische gegevens sprake is van onvoldoende medische beeldvorming.

In geschil is of het UWV aan werkgever op goede gronden een administratieve loonsanctie heeft opgelegd. O.m. in zijn uitspraak van 12-05-2010, [ECLI:NL:CRVB:2010:BM4397](#), heeft de Raad de beschrijving door het UWV van het loonsanctiesysteem in de Beleidsregels beoordelingskader poortwachter, zoals dat voortvloeit uit de artikelen 25, 64 en 65 Wet WIA, voor juist gehouden. Ook uit deze beschrijving volgt een onderscheid tussen administratieve tekortkomingen en tekortkomingen van inhoudelijke aard als grondslag voor een loonsanctie. Een opsomming van de voorgeschreven stukken, waarvan het UWV de aanwezigheid in het RIV o.g.v. zijn beleidsregels als eerste controleert, is gegeven in artikel 6 Regeling procesgang eerste en tweede ziektejaar. Alleen het actueel oordeel, dat het UWV bij werkgeefster heeft opgevraagd, maakt overigens deel uit van deze opsomming, het toesturen van medische informatie niet.

Tussen partijen is niet in geschil dat het RIV niet volledig was. Deze bij brief van 02-08-2012 vermelde onvolledigheid was een administratieve tekortkoming die werkgeefster uiterlijk 09-08-2012 diende te herstellen. Met brieven van 10-08-2012 aan werknemer en werkgeefster heeft het UWV - deze brieven in samenhang beschouwend - vastgesteld dat binnen de gestelde termijn aan de administratieve verplichtingen is voldaan, dat het UWV over alle benodigde documenten beschikt, dat de WIA-aanvraag van werknemer in behandeling zal worden genomen en dat zal worden gezien of werknemer en werkgeefster voldoende re-integratie-inspanningen hebben verricht. Uit deze mededelingen van het UWV aan werknemer en werkgeefster is volgens de Raad geen andere conclusie te trekken dan dat alleen het opleggen van een inhoudelijke loonsanctie nog ter beoordeling staat. Zoals ook al is geoordeeld in CRvB 28-01-2015 ([ECLI:NL:CRVB:2015:202](#)) is met de vaststelling dat de ontbrekende documenten zijn ontvangen en het RIV compleet is geworden, het stadium waarin aan de werkgever een administratieve loonsanctie kan worden opgelegd gepasseerd. Dat betekent dat de loonbetalingsverplichting ten onrechte is verlengd op de grond dat onvoldoende stukken voor een voldoende beeldvorming zijn ingezonden. Beroep is gegrond. Er kan nu geen loonsanctie wegens eventuele inhoudelijke tekortkomingen meer worden opgelegd.

Oplegging en weigering bekorting loonsanctie. Te afwachtend en op klachten gebaseerd beleid, waardoor stagnatie re-integratietraject. Onvoldoende uitbreiding uren.

CRvB 07-09-2016, nr. 14-4882 WIA ([ECLI:NL:CRVB:2016:3338](#))

De stukken bieden voldoende steun voor het standpunt van het UWV dat werkgeefster onvoldoende re-integratie-activiteiten heeft verricht. Het standpunt van werkgeefster dat de BA werknemer adequaat heeft begeleid en een adequate inschatting heeft gemaakt van de belastbaarheid van werknemer, wordt niet gevolgd. Door de VA'en van het UWV is overtuigend gemotiveerd dat de BA de beperkingen van werknemer te ernstig heeft ingeschat en dat een te afwachtend en op geuite klachten gebaseerd beleid is gevoerd waardoor re-integratiemogelijkheden zijn gemist. I.h.k.v. haar re-integratie heeft werknemer gedeeltelijk in eigen aangepast werk hervat in een omvang van max. 12 uur p/w. Gedurende de gehele wachttijd van 104 weken (aangevangen op 07-12-2010) heeft er geen verdere uitbreiding van uren plaatsgevonden. Van een deugdelijke grond daarvoor is niet gebleken. Uit de brief van de behandelend psychiater aan de BA kan niet worden afgeleid dat bij werknemer sprake was van zodanig ernstige beperkingen dat een arbeidsbelastbaarheid van ten hoogste 12 uur p/w gerechtvaardigd was of dat werknemer wegens haar klachten geen reële mogelijkheden had tot re-integratie bij een andere werkgever. Dat werknemer door haar psychiater is geadviseerd om de regie over haar eigen leven te nemen en deze psychiater van mening is dat werknemer naar beste vermogen heeft gere-integreerd, is daarvoor onvoldoende. De VA'en hebben voldoende gemotiveerd dat o.g.v. de informatie van de behandelend sector blijkt dat werknemer aangewezen is op weinig stresserend werk, geen hectiek, een eigen afgebakende taak, geen belastende klantencontacten, geen eindverantwoordelijkheid en niet belastbaar boven 20 uur p/w.

Het standpunt van werkgeefster dat zij onmogelijk voorbij kon gaan aan de adviezen van haar BA kan niet worden gevolgd. Het is vaste rechtspraak (o.m. [ECLI:NL:CRVB:2009:BK3713](#)) dat de verantwoordelijkheid voor de re-integratie bij de werkgever is gelegen en dat hij dan ook verantwoordelijk is voor de kwaliteit van de geleverde diensten van de door hem ingeschakelde deskundigen. In het geval van werkgeefster betekent dit dat het voor haar risico is dat haar BA de arbeidsbelastbaarheid van werknemer te beperkt heeft ingeschat.

Het UWV heeft terecht erop gewezen dat werkgeefster onvoldoende adequaat aan de slag is gegaan met de adviezen in het rapport van Elabo, bureau voor arbeidsconsultancy (Elabo) van 07-03-2012. In dat rapport wordt werkgeefster – naast mediation – o.m. het advies gegeven dat indien werknemer op 01-04-2012 nog onveranderd 12 uur p/w werkt, een deskundigenoordeel (DO) bij het UWV moet worden aangevraagd en werknemer haar urenbelasting met de BA moet bespreken om evt. een bijstelling van de re-integratie te bewerkstelligen. Volgens Elabo kan dan worden gekeken naar een passende functie bij de eigen werkgever of kan een re-integratiebureau worden ingeschakeld om werk elders op de arbeidsmarkt te vinden. Behoudens het advies van Elabo om d.m.v. mediation de communicatie tussen werkgeefster en werknemer te verbeteren, heeft werkgeefster niets met het rapport van Elabo gedaan. Aannemelijk is dat het re-integratietraject van werknemer hierdoor gestagneerd is geraakt. Het hoger beroep van het UWV slaagt.

Oplegging loonsanctie. Onderscheid administratieve en inhoudelijke loonsanctie.

CRvB 07-09-2016, nr. 14-6388 WIA ([ECLI:NL:CRVB:2016:3337](#))

In o.m. zijn uitspraken van 28-01-2015 ([ECLI:NL:CRVB:2015:202](#)) en 18-11-2015, ([ECLI:NL:CRVB:2015:5007](#)) heeft de Raad geoordeeld over de vraag wanneer het stadium is gepasseerd dat aan een werkgever een administratieve loonsanctie kan worden opgelegd. In die gevallen betrof dat het moment dat was vastgesteld dat het UWV over alle benodigde documenten beschikte en dat het UWV dit schriftelijk aan de werkgever had bevestigd. Geoordeeld is dat vanaf dat moment het UWV niet langer een administratieve loonsanctie kon opleggen, maar alleen nog een inhoudelijke loonsanctie na beoordeling van de betreffende stukken.

Het besluit van 04-07-2013, waarbij een administratieve loonsanctie is opgelegd, is gevolgd op de brief en de e-mail van de AD van 25-06-2013 aan werkgeefster, waarin hij heeft vermeld: "*Op basis van de huidige ontvangen informatie met betrekking tot het re-integratieverslag van ... (werknemer) is het mij nog niet mogelijk een weloverwogen oordeel te vellen over uw re-*

integratie-inspanningen. Om alsnog tot een goede beoordeling te komen heb ik nog onderstaande vragen/vraag” en – samengevat – gevraagd heeft waarom niet eerder dan in mei 2013 een intake voor een 2^e spoortraject is gedaan.

Uit de inhoud van de brief en de e-mail van 25-06-2013 blijkt niet dat het UWV van mening is dat er nog documenten of formulieren ontbreken, dan wel dat deze onvolledig zijn ingevuld. Uit bewoording en strekking van de brief en de e-mail moet worden afgeleid dat de AD nog nadere informatie wilde ontvangen van werkgeefster om te kunnen beoordelen of zij een deugdelijke grond had om ondanks veel eerdere adviezen zo laat - in de visie van de AD te laat - te starten met het 2^e spoor.

Gelet op het in deze uitspraak weergegeven loonsanctiesysteem moet worden geoordeeld dat de aard van de op 25-06-2013 aan werkgeefster gestelde vraag bij het niet of onvoldoende beantwoorden daarvan niet kon leiden tot een administratieve loonsanctie. Wanneer de AD wegens het niet ontvangen van een (tijdig) antwoord had gemeend dat de re-integratie-inspanningen onvoldoende waren en geen deugdelijke grond bekend was geworden voor die tekortkoming, had een inhoudelijke loonsanctie overwogen moeten worden. Voor zover met de aanwijzing in 3.4.1 van de Werkwijzer RIV-toets is beoogd dat bij onvoldoende beeldvorming o.b.v. een compleet RIV-dossier ook om andere redenen dan wegens onbekende, niet volledige of ontbrekende (feitelijke) gegevens een administratieve loonsanctie zou kunnen worden opgelegd, is dit niet i.o.m. de Beleidsregels beoordelingskader poortwachter, de door het UWV gegeven beschrijving van het loonsanctiesysteem en de ook overigens in de Werkwijzer RIV-toets tot uitdrukking gebrachte scheidslijn tussen de beoordeling van de compleetheid van een re-integratieverslag en de beoordeling van verrichte re-integratie-inspanningen. I.c. zag de vraag die de AD aan werkgeefster heeft gesteld niet op onbekende, onvolledige of ontbrekende (feitelijke) gegevens, maar is gevraagd naar de beweegredenen van werkgeefster voor een nalaten dat de AD uit de verkregen gegevens meende te kunnen afleiden. De conclusie is dat het UWV ten onrechte op 04-07-2013 een administratieve loonsanctie heeft opgelegd. Dat het UWV niet eerst aan werkgeefster bij brief heeft bevestigd dat werkgeefster aan haar administratieve verplichtingen had voldaan, kan daaraan niet afdoen.